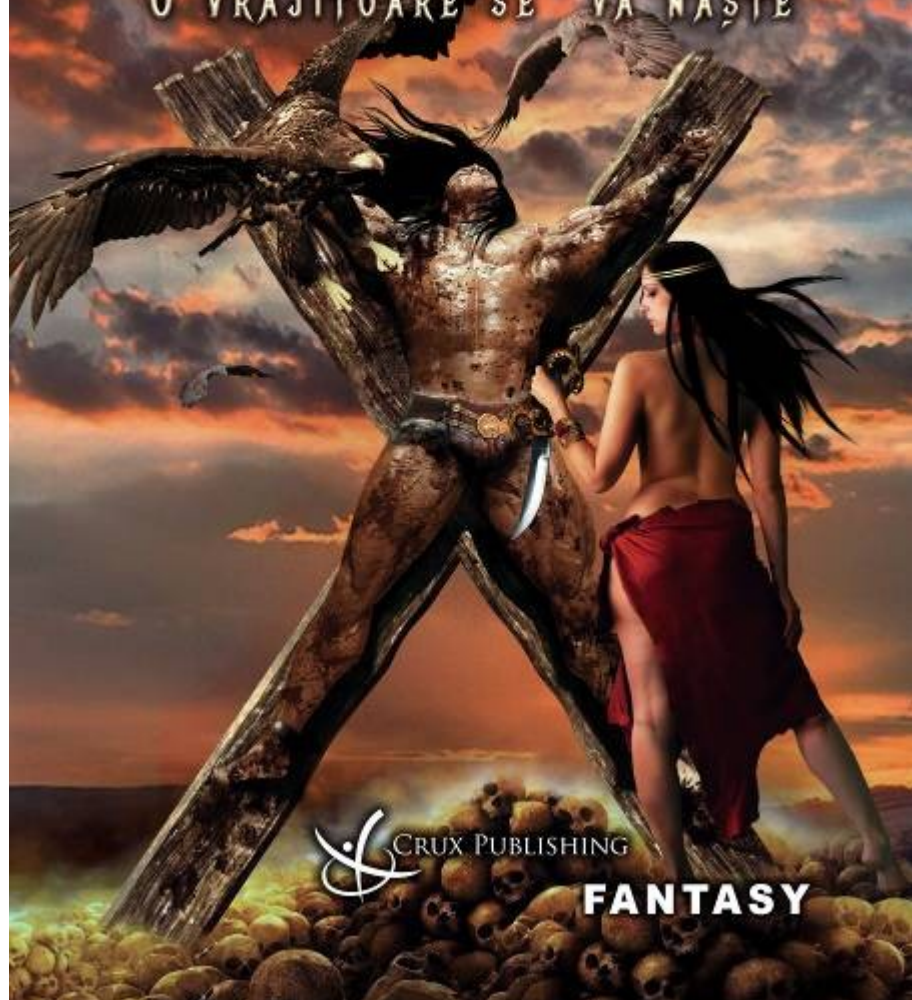

ROBERT E. HOWARD

CONAN BARBARUL

O VRĂJITOARE SE VA NAȘTE

Fantasy

Crux Publishing

2016

Coperta: Ionel Jinga

Lector și consilier editorial: Oliviu Crâznic

Traducător: Andreea Sterea

Tehnoredactor: Olivian Saldinger

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOWARD, ROBERT E

Conan Barbarul; O vrăjitoare se va naște / Robert E. Howard.

— București: Crux Publishing, 2015

ISBN 978 - 606 - 92564 - 9 - 7

821.111 (73) - 31 = 135.1

Robert E. Howard

CONAN BARBARUL; O VRĂJITOARE SE VA NAȘTE

© Crux Publishing, 2016

Tiparul executat de Crescento Print S.R.L.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978 - 606 - 92564 - 9 - 7

Integrala

ROBERT E. HOWARD

Conan Barbarul

O vrăjitoare se va naște, te

1. Semiluna stacojie aramis, regina K hauranului, se trezi din som nu-i bântuit de vise într-o liniște care aducea mai degrabă cu tăcerea mohorâtă a catacombelor palatului, decât cu tihna firească a unui iatac. Rămase întinsă în întuneric, întrebându-se de ce lumânările se stinseseră în candelabrele aur de Fărâme de stele palide

își aruncau razele slabe printr-un ochi al ferestrei, fără a reuși, în vreun fel, să împrumute odăii lumină. Dar, pe când Taramis moțăia încă, prinse tot uși a observa o scânteiere timidă străpungând bezna. Regina privi, confuză. Licărul creștea în dimensiuni, devenind totodată și mai puternic, clocotea în timp ce căpăta forță, acum un disc de lumină vie plutind pe fundalul draperiilor de catifea neagră atârinate pe peretele opus. Reginei i se opri răsuflarea în piept, dar reuși să se ridice în poziție șezândă. Un detaliu în unecă se distingea în centrul strălucitorului cerc: *un cap de om*.

Cuprinsă de spaimă, Taramis dădu să cheme slujnicele; nu avea să o facă, însă. Strălucirea devenise mai intensă, capul fantomatic mai bine conturat: micuț, de femeie, cu linii fine, dar te ufaș, învăluit într-o cascadă de păr negru, lucios și viu. Sub ochii increduli ai Taramisei, detaliile acelui chip deveneau din ce în ce mai clare, dezvăluindu-i identitatea, și, totodată, înghețând țipătul pe cale să îi scape din pieptul reginei. *Trăsăturile îi aparțineau ei înseși!* Era ca și cum s-ar fi privit într-o oglindă care îi modifica subtil reflexia, împrumutând ochilor ei sclipirea parșivă proprie privirii de tigru și un surâs afectat, ranchiunos.

— O, Iștar! izbucni Taramis, în cele din urmă. Am fost vrăjită!

Spre oroarea reginei, apariția glăsui, iar cuvintele-i erau venin mioros:

— Vrăjită? Nu, scumpă soră! Nici vorbă să te fi vrăjit cineva!

— Soră? bâlbâi tânăra, zăpăcită. Eu nu am nicio soră!

— Dar ai au ut, nu-i așa? o întrebă batjocoritor vocea dulce-otrăvită. O soră geamănă, cu trup la fel de gingaș ca al tău, supus deopotrivă suferinței și mângâierii?

— Da... am avut odată, șopti Taramis, încă sperând ca

totul să fie doar un coșmar. Dar a murit...

În cercul de lumină, fi umosul chip al apariției se arătă răvășit, dintr-odată, de o furie cumplită; atât de infernală îi deveni expresia, încât Taramis, ghemuindu-se între așternuturi, se așteptă să vadă cum șuvițele de păr ale arătării se transformă în aer pl, zvârcolindu-se peste tâmilele ivorii.

— Minți! Acuzația țâșni cu ură printre buzele pur purii, schimonosite t urbat. Nu a murit! Proasto! O, destul cu mascarada! Privește – și minunează-te!

Lumina arse în odaie de-a lungul draperiilor, ca un șar pe în f lăcări, iar lumânările din candelile aurite se aprinseră din nou, ca prin far mec. Taramis se chirci pe divanul de catifea, cu gambele-i lungi adunate sub ea, fixând cu ochii larg deschiși silueta felină într upată din nimic, sf idătoare, înaintea ochilor ei. Era ca și cum ar fi privit o altă Taramis, identică cu ea însăși în fiecare curbă a trupului, în fiecare t răsăt ură a feței și cu totul în conturul membrelor, dar animată de un spirit străin, malefic. Chipul straniei ființe ref lecta întocmai opusul tuturor calităților pe care le puteai cu ușurință ghici în caracterul tinerei regine. Desfrâul și ocultul se împleteau în privirea strălucitoare, or uzimea se lăf ăia pe buzele pline, roșii ca sângele, și fiecare mișcare a trupului zvelt era subtil amenințătoare. Felul în care își prinsese bogatul păr imita coafura reginei, iar în picioare avea sandalele aurii pe care aceasta obișnuia să le poarte în odaia ei de odihnă. Tunica de mătase, decoltată și fără mâneci, strânsă peste mijloc cu o cingătoare țesută în f în de aur, era o copie f idelă a veșmântului de noapte al reginei.

— Cine ești? gemu Taramis, simțind un f lor de gheață, dificil de descris în cuvinte, străbătându-i șira spinării. Explică-ți prezența aici, înainte să ordon slujnicilor să cheme garda palatului!

— Poți să strigi până se va năr ui acoperișul peste tine! îi răspunse, or ud, străina. Târfele tale nu se vor trezi până în zori, nici chiar dacă ar arde palatul cu ele! Iar străjerii tăi nu îți vor auzi chemările; au fost îndepărtați din această aripă!

— Poftim!? exclamă Taramis, înălțându-și cu maiestuoasă indignare fi untea. Cine a îndrăznit să dea gărzilor mele asemenea dispoziții?

— Eu, draga mea soră, chicoti cealaltă femeie. Cu puțină vreme în urmă, înainte să intr u aici. Erau, desigur, convinse că le vorbește iubita, adorata lor stăpână. Ha! Ce fi umos mi-am jucat rolul! Cu câtă demnitate suverană, îndulcită de grație feminină, m-am adresat acelor mizerabili țărănoi care, îngenuncheați dinaintea mea, în ar muri, loveau podeaua cu coifurile!

Taramis simțea, parcă, o pânză de foc și venin, țesându-se în jurul ei din ce în ce mai repede.

— Cine ești tu? st r igă ea, disperată. Ce nebunie este aceasta? Cum și de ce ai intrat aici?

— Cine sunt *eu*?

Glasul molatec lăsa să răzbată, dincolo de răspunsul liniștit, subtilitatea mor tală a unei cobre. Străina păși fără zgomot, apropiindu-se de divan; cuprinse umerii albi ai reginei cu degete încovoiate ca niște gheare, și se aplecă amenințător, privind adânc în ochii înfricoșați ai tinerei suverane. Și, sub vraja uităturii aceleia hipnotizante și crude, regina nici nu mai apucă să se indigneze de nemaipomenita pângărire – mâini sălbatice atingându-i ner ușinat făptura regală.

— Ignoranto, șuierea vrăjmașa printre dinți. Încă te mai întrebi? Te îndoiești încă? Sunt Salomé!

— Salomé!

Abia îi scăpă Taramisei de pe buze acest nume, că și simți cum i se zbârlește părul în cap de groază, în vreme

ce începea să înțeleagă adevărul incredibil, paralizant, al odioasei declarații.

— Am crezut că ai murit la naștere... șopti regina cu voce pierdută.

— Așa au crezut și alții, replică cea care își spunea „Salomé”. M-au dus în pustiu și m-au lăsat să pier acolo, blestemații! Pe mine, un pe unc scâncind, născut de atât de puține clipe, încât viața din mine era la fel de firavă ca f lacăra lumânării! Și știi de ce m-au osândit la moarte?

— Am... auzit povestea, bolborosi Taramis.

Salomé începu să râdă feroce, ducându-și mâna la piept. Tunica f mă îi alunecă de pe umeri, lăsându-i dezgoliți sânii fier mi, între care strălucea un semn cumplit - o semilună de culoarea sângelui.

— Stigmatul vrăjitoarei! strigă Taramis, trăgându-se înapoi.

— Întocmai!

Râsul Salomeei rănea suf letul reginei, ca tăișul unui pumnal turnat în ură:

— Blestemul regilor K hauranului! O, cum mai spun ei povestea, prin târguri și prin piețe, mângâindu-și bărbile și dând ochii peste cap - pioșii netrebnici! Istorisesc cum prima regină a dinastiei noastre s-a împreunat cu un demon al Gheenei și i-a zămislit acestuia o fică, a cărei soartă este pomenită și acum în șoapte blestemânde! Căci, drept urmare, în fiecare veac de atunci încoace, câte o fică a dinastiei askhauriene vine pe lume purtând o semilună stacojie între sâni, însemn care îi dezvăluie destinul! *În fiecare secol, o vrăjitoare se va naște!* Așa a căzut vechea osândă, și așa s-a împlinit! Unele copile au fost date mor ții chiar la naștere; la fel au procedat și cu mine. Altele au rămas să colinde astă lume, ca vrăjitoare, mândre fice ale K hauranului, cu semiluna Infernului arzându-le piepturile albe ca spuma laptelui. Toate au purtat numele de

„Salomé”. Salomé sunt și eu. Salomé, vrăjitoarea, a existat dintotdeauna. Salomé, vrăjitoarea, va exista întotdeauna, chiar și atunci când munții de gheață se vor prăvăli dinspre miazănoapte, culcând civilizația în **r**uine, născând lumi noi din cenușă și praf – da, chiar și *atunci* vrăjitoare „Salomé” vor bătui Pământul, **f**urând inimile bărbaților prin plăsmuirile lor, dansând pentru regi desfrânați și făcând să se rostogolească, la un semn și din simplu capriciu, capetele tăiate ale înțelepților!

— Dar tu... tu... se bâlbâi Taramis.

— Eu?!

Ochii strălucitori ardeau pățimaș, ca **f**lăcările negre ale răului.

— Pe mine m-au dus în pustietate, departe de zidurile între care mă născusem, și m-au culcat goală pe nisipul încins, sub pârjolul fără de milă al soarelui. Iar apoi au încălecat și duși au fost, lăsându-mă pradă șacalilor, vulturilor și lupilor deșertului. Dar, în mine, viața este mai puternică decât în muritorii de rând, pentru că este împletită cu esența acelor for te care **f**ierb în craterele smolite de dincolo de tărâmul oamenilor. Ceasurile treceau, și soarele își arunca săgețile **f**ierbinți ca Infer nul, dar nu am murit. Da, îmi amintesc agonia, însă slab și îndepărtat, ca pe un vis palid care nu mă mai poate atinge. Apoi au apăr ut cămile, și oameni cu pielea galbenă înveșmântați în robe de mătase, vorbind o limbă de neînțeles. Rătăciți de caravana lor, treceau prin acele părți; conducătorul lor m-a văzut și a recunoscut pe pieptul meu semiluna stacojie. M-a ridicat și mi-a dăruit viață.

Era un mag din îndepărtata Chitaia, întorcându-se în regatul său natal, după o lungă călătorie în Stigia. M-a dus la turnurile pur purii care străjuiesc Paikangul, la minaretele înălțate în jungle de bambus împânzite de liane, și acolo am crescut și am devenit femeie, primind

învățăturile lui. Cu vârsta, s-a cufundat și mai mult în ritualurile și în tainele înțelepciunii negre, iar puterile lui malefice nu au slăbit defel. Multe m-a învățat...

Se opri din vorbă, zâmbind misterios, ochii ei răi și întunecați sclipind pierduți la amintirea unor secrete numai de ea știute. Apoi își scutură capul și continuă:

— M-a alungat de lângă el în cele din urmă, spunând că nu eram decât o vrăjitoare ca oricare alta, în ciuda tuturor învățăturilor pe care mi le dăduse, și că nu eram capabilă să stăpânesc puterile infernale cu care voia să mă înzestreze. M-ar fi făcut regină a lumii și ar fi condus toate popoarele Pământului prin mine, mi-a spus, dar nu eram decât o târfă a înșelăciunii. Însă ce vină aveam eu? Nu erau pentru mine izolarea în turul de fildes, zilele petrecute cu ochii ținți într-un glob de cristal, incantațiile scrise cu sânge de fecioară pe piele de șarpe pe volumele mușcate compuse în limbi uitate de mult - nu le răbdam. M-a numit atunci

„Spirit mundan, incapabil să îmbrățișeze genunile magiei cosmice”. Ei bine, adevărul este că lumea aceasta are tot ce îmi doresc - putere, glorie și splendoare, bărbați virili care să îmi f le iubiți și femei delicate care să mă slujească. Înainte să plec, mi-a mai spus și cine eram, ce blestem mă urmărea și ce moștenire aveam de revendicat. M-am întors, astfel, să iau înapoi ceea ce îmi aparține la fel de mult cât îți aparține și ție. Ceea ce *este* acum al meu, prin cucerire.

— Ce vrei să spui?

Luptând să controleze uimirea și teama care îi mușcau inima, Taramis sări din pat și își înfruntă sora:

— Îți închipui că este suficient să îmi ador mi câteva slujnice și să îmi amăgești unele gărzi, pentru a pune mâna pe tronul Kauranului? Nu uita că eu sunt regină aici! Te voi așeza la loc de cinste, ca soră a mea de sânge, dar...

Salomé începu să râdă cu ură.

— Ce generoasă ești, draga, dulcea mea surioară! Dar, înainte să mă așezi acolo unde am dreptul să șed, spune-mi, ai cui sunt oștenii care și-au făcut tabără pe câmpiile din fața zidurilor cetății?

— Sunt semiții nămiți de Constantius, voievodul kot al

Tr upelor Libere.

— Și ce treabă au ei în K hauran? ciripi Salomé. Taramis simțea vag că era luată peste picior, dar îi răspunse cu ultimele urme de demnitate regală pe care mai reușise să le păstreze:

— Constantius a cer ut permisiunea de a trece hotarele K hauranului în dr umul său spre Turan. El însuși s-a pus chezaș pentru buna pur tare a lefegiilor săi, atât timp cât aceștia se vor afla pe domeniile mele.

— Și Constantius, își urmă Salomé vorba, nu cumva ți-a cer ut mâna, astăzi?

Taramis îi aruncă o privire încărcată de bănuieli.

— Cum ai af lat?!

O ridicare insolentă din umerii fini și goi - drept răspuns.

— L-ai refuzat, dragă soră?

— Desigur că l-am refuzat! strigă Taramis, furioasă. Îți imaginezi cumva, tu, la rândul tău prințesă a dinastiei askhauriene, că regina Khauranului ar putea trata asemenea propunere altfel decât cu dispreț? Să mă cunun cu un aventurier însetat de sânge, cu un bărbat exilat din propriul lui regat din cauza crimelor fapt uite, cu un conducător de hoți ordinari și de ucigași cu simbrie? Nu ar fi trebuit niciodată să îi permit să își aducă aici asasinii lui cu bărbi negre! Pe de altă parte, el este, practic, ostatic în tur nul de miazăzi, păzit cu strășnicie de gărzile mele. Mâine îi voi cere să le por uncească trupelor semite să

părăsească regatul. El însuși va rămâne captiv, până când lefegiii vor trece hotarele. Între timp, străjile mele veghează zidurile cetății, și l-am aver tizat pe Constantius că va răspunde cu capul pentru orice f arădelege comisă asupra sătenilor ori asupra păstorilor de către oamenii lui.

— Este deci închis în tur nului de miazăzi, în momentul de față? Întrebă Salomé.

— Așa cum ai auzit. De ce te interesează?

În loc de răspuns, vrăjitoarea bătu din palme și, ridicând vocea, cu un ton din care răzbătea or uzime veselă, strigă:

— Regina îți acordă o întrevedere, Șoimule!

O ușă împodobită cu arabescuri bogate se deschise larg, și o siluetă înaltă păși semeț în odaie. La vederea „Oaspetelui”, Taramis strigă furioasă și uluită:

— Constantius! Îndrăznești să intri în iatacul meu!

— După cum vezi, Divino! Își plecă el chipul oacheș, cu trăsături vulturești, simulând umilința.

Constantius, uneori numit „Șoimul”, era înalt, lat în umeri, subțire în mijloc, zvelt, agil și puternic ca o lamă de sabie. Chipeș într-un mod acvilin, primitiv. Fața îi era arsă de soare, iar părul, negru ca pana corbului, începea mult deasupra f runții înguste. Ochii în unecați îi erau pătrunzători și neliniștiți, în timp ce virilitatea buzelor sale subțiri nu era deloc îmblânzită de mustăcioara subtilă, tot neagră. Purta cizme făcute din piele lucrată în Kordovan, pantalon și jiletică strânse pe trup, croite din ochiuri de mătase vineție, roase de traiul prin tabere cătănești și de rugina ar murii.

Răsucindu-și mustața, cântări din priviri trupul reginei înspăimântate, cu o nerușinare care îi provoca tinerei f iori de silă.

— Pe Iștar, Taramis, i se adresa el mioros, te găsesc mai seducătoare în veșmintele de odihnă decât în ținuta

regală. Cu adevărat, zeii îmi sunt favorabili în noaptea aceasta!

Teama crescuse în ochii negri ai reginei. Nu era o naivă; știa că bărbatul nu ar fi îndrăznit niciodată asemenea gesturi și vorbe, dacă nu s-ar fi simțit stăpân pe situație.

— Ești nebun! Îl aver tiză ea. Poate că sunt în puterea ta în acest iatac, dar tu ești, nu mai puțin, în puterea supușilor mei, care te vor sfârteca pur și simplu, dacă mă atingi chiar și numai cu un deget! Pleacă *acum* – și vei trăi!

Ceilalți râseră ofensator, iar Salomeei îi scăpă un gest de nerăbdare.

— Ajunge cu farsa asta; să trecem la următorul act al comediei. Ascultă, dragă surioară: *eu* l-am trimis pe Constantius aici. Când m-am hotărât să ocup tronul Kauranului, am căutat un bărbat capabil să mă ajute, și l-am ales pe Șoim, datorită faptului că dovedește o completă lipsă a tocmai acelor însușiri, pe care oamenii le numesc „bune”.

— Sunt copleșit, prințesă, murmură sardonice Constantius, făcând o plecăciune adâncă.

— L-am trimis, așadar, în Kauran, și, îndată ce oamenii lui au ridicat tabăra pe câmpia de la porți le cetății, iar el a fost condus în palat, am pătruns în cetate prin mica poartă dinspre zidul de la apus – imbecilii străjeri au crezut că erai tu, întorcându-te din cine știe ce aventură de noapte...

— Ființă infernală!

Obrajii Taramisei ardeau de mânie, firea ei rezervată, regală, cedând, în cele din urmă, sub imperiul revoltei care o cuprinsese în fața acestei mârșăvii.

Salomé zâmbi din colțul gurii.

— Santinelele au părut pe deplin surprinse, așa cum se cuvenea, dar mi-au permis să intru, fără să crâcnească.

La fel am procedat la palat, dându-le gărzilor tale uluite por uncă să își ia tălpășița; aceeași por uncă am transmis-o gardienilor lui Constantius, în tur nului de miazăzi. Apoi am venit înapoi, ocupându-mă, pe drum, de slujnice.

Pumnii lui Taramis se încleștau de furie și neputință, regina pălind pe măsură ce auzea acele grozăvii.

— Ei bine, și acum? întrebă ea, cu tremur nestăpânit în voce.

— Ascultă! își înclină Salomé, jucăuș, capul.

Prin ferestrele închise, pătrundea slab zăngănitul caracteristic unei ar mii în ar muri grele, af late în marș. Voci groase strigau într-o limbă necunoscută și glasuri familiare dădeau alar mă, amestecându-se cu ecourile primejdiei.

— Oamenii s-au trezit și devin agitați, spuse Constantius, cinic. Ar fi bine să te duci să îi liniștești, Salomé!

— Spune-mi „Taramis”, de acum încolo, replică vrăjitoarea. Va trebui să ne intrăm în roluri.

— Ce ai făcut, ce ai făcut?! strigă găuit regina.

— Am trecut pe la por ți le cetății și am cer ut străjerilor să le deschidă larg, zâmbi sora malef că Năuciți, s-au supus. Acum auzi trupele Șoimului, ocupându-ți iubita citadelă.

— Demon ce ești! țipă Taramis, scoasă din minți. Mi-ai trădat poporul, folosind a mea înfățișare! M-ai făcut pe mine să par trădătoare! Vai, chiar acum mă voi duce...

Râzând or unt, sălbatic, Salomé o prinse de încheietura mâinii și o smuci înapoi, oprind-o din drum. Magnif ca suplețe nu îi era reginei de niciun folos, în încercarea zadar nică de a se împotrivi forței răzbunătoare care oțlea mâna aparent delicată a Salomeei.

— Știi cum să ajungi la temnițele palatului, Constantius? întrebă vrăjitoarea. Foarte bine! Ia-o de aici

pe amărâta asta și azvârle-o în cea mai de jos dintre hrube. Temnicerii au fost demult adormiți cu poțiuni potrivite. Am avut eu grijă. Trimite un om să le taie beregatele, înainte să se trezească. Nimeni nu trebuie să afle ce s-a petrecut în noaptea aceasta. Dinastă clipă eu mi-s Taramis, iar adevărata Taramis va fi doar o prizonieră fără de nume, zăvorâtă într-o hrubă uitată.

Constantius rânji, dezvelindu-și dinții puternici și albi, sub mustața subțire și neagră.

— Prea bine! Dar nu-i așa că nu o să îmi interzici, înainte, puțină... hm... distracție?

— A, nu! Chiar te rog, îmblânzește-o pe târât ura asta obraznică, după cum îți pofteste inima!

Hohotind infernal, Salomé o împinse pe Tărâmis în brațele voievodului și, răsucindu-se pe călcâie, ieși.

Groaza mări frumoșii ochi ai reginei, făptura ei grațioasă încordându-se și împotrivindu-se din răspuțuri îmbrățișării lui Constantius. Uită de oamenii care invadau aleile urbei, uită de jignirile aduse persoanei sale regale și de pierderea tronului, copleșită în fața perspectivei întinării trupului și a sufletului. Uită de toate senzațiile și de toate emoțiile, în afara ruginii și a ororii, sub lacăra disprețuitoare a ochilor lui Constantius, sfârșită de brațele puternice care îi cuprindeau trupul, doborând-o, strivind-o, punând capăt zvârcolirilor ei deznădăjduite.

Salomé, grăbind pasul afară, pe culoar, surâse cu vrăjmășie, în vreme ce țipetele de disperare agonică ale reginei se înălțau înfurișate în urma ei și răsunau în tot palatul, cutremurându-l.

2. Ziua trădătorilor etele stacojii maculau cămașa și nădragii tânărului oștean, contopindu-se cu cenușiul colbului și cu umezeala sudorii. Sângele îi țâșnea din spintecătura adâncă săpată în coapsă și din tăieturile de pe piept și umăr. Nădușeala îi scălda chipul livid, iar

degetele-i mototoleau spasmodic așter nutul divanului pe care zăcea întins. Cu toate acestea, din vorbele sale răzbătea povara unei suferințe suf letești care o depășea cu mult pe cea fizică.

— Trebuie să fie nebună! repeta el fără încetare, ca un om zdr uncinat de o întâmplare incredibilă și monstr uoasă. Ce coșmar! Taramis, **f** loarea venerată a Khauranului, să își abandoneze poporul în ghearele br utei din Koth?! O, Iștar, de ce nu m-ai dat pieirii? Mai bine mor **t**, decât să îmi văd regina transformată în trădătoare și în târfă!

— Încearcă să nu te mai miști, Valerius, îl imploră fata care se străduia să îi spele și să îi oblojească rănila, cu mâini **t** tremurânde. Te rog, o, iubit ule! Îți vei deschide plăgile, iar! Nu am îndrăznit să chem vraciul...

— Nu, murmură tânărul... Bestiile acelea de bărbi-albastre ale lui Constantius vor scotoci fiecare cotlon, căutând **k** hauranezii răniți. Vor spânzura orice bărbat la care vor găsi semnele însângerate ale împotrivirii. O, Taramis, cum ai putut să înșeli astfel adorația noastră?

În agonia lui violentă, oșteanul se chirca pe divan, plângând de furie și de **r** rușine, iar copila înspăimântată de lângă el îl cuprinse cu brațele, strângându-i fi untea febrilă la sân și implorându-l să tacă.

— Mai bine moar tea decât neagra dezonoare abăt ută asupra K hauranului în această zi blestemată, gemu el. Ai văzut ce s-a petrecut, Ivga?

— Nu, Valerius. Degetele ei blânde, vioaie, își începură din nou altr uista lucrare, curățând cu grijă și închizând rănila căscate adânc în car nea vie a oșteanului. M-a trezit zar va bălăiei din cetate. M-am repezit la fereastră și am văzut semiții tăind în dreapta și în stânga; apoi te-am auzit pe tine chemându-mă slab la ușa dinspre uliță.

— Mă părăsiseră puterile, murmură bărbatul. Am căzut pe alee și nu m-am mai putut ridica. Știam că aveau să mă găsească, dacă aș fi continuat să zac acolo – am ucis trei dintre bărbi-albastre. Pe Iștar! Măcar acelea nu vor mai pângări cetatea K hauranului, slavă zeilor, cu chiolhanurile lor! Demonii le mănâncă, în infer **n**, inimile!

Fata, înfiorată, căută să îl aline cu șoapte, ca pe un copil suferind, dând apoi să îi oprească destăinuirile cu gura ei răcoroasă și dulce, închisă peste buzele lui gemânde. Dar fi lacăra ce mistuia suf letul tânăr ului ostaș nu îl lăsa să se potolească.

— Eu nu eram pe metereze când au pătruns semiții, izbucni el. Dormeam în barăci, împreună cu toți cei care nu se af laude strajă. Chiar înainte de ivirea zorilor, comandantul a dat buzna peste noi, iar chipul i se vedea palid sub chivără.

„Semiții sunt aici, în cetate!” ne-a strigat. „Regina a venit în persoană la poarta de miazăzi și a dat vorbă să fie primiți înăuntr u. A cer ut oamenilor să coboare de pe ziduri, unde aceștia străjuiau neobosit de la venirea lui Constantius. Nu înțeleg nimic, și nu înțelege nimeni, dar am auzit-o cu urechile mele por uncind, și a trebuit să ne supunem. Avem dispoziție să ne adunăm în piața din fața palatului. Încolonați-vă afară din barăci și porniți în marș – lăsați-vă ar mele și ar murile aici! O fi știind Iștar ce înseamnă toate acestea, eu știu doar că așa voiește regina!”

Ei bine, în partea cealaltă a pieței ne așteptau semiții, zece mii de neoameni cu bărbi albastre, m-ar mați până în dinți. Peste tot în jur, ai noștri itiseră capetele pe ferestre și pe la uși, ca să vadă ce se petrece, iar aleile care dădeau în piață gemeau sufocate de norodul neliniștit. Taramis stătea în picioare pe treptele palatului,

alături numai cu Constantius, care își răsucea satist acut mustața, ca un tigr u ce tocmai devorase o vrabie. Vreo cincizeci de semiți cu arcuri în mâini îi f lancau pe cei doi, acolo unde ar fi trebuit să se găsească gărzile personale ale reginei; acestea, în schimb, fuseseră aliniate la baza scărilor. Păreau la fel de buimăcite ca și noi, dar, cel puțin, veniseră m-ar mate, nesocotind por unca primită.

Apoi Taramis a luat cuvântul, anunțându-ne că s-a răzgândit cu privire la cererea în căsătorie pe care i-o făcuse Constantius – cu doar o zi în urmă, îl refuzase vehement în văzul întregii Curți! –, hotărându-se să îl accepte drept prinț consor t. Nu s-a obosit să explice motivul pentru care le permisesese semiților să ocupe cetatea atât de hoște. Ne-a comunicat însă că, din moment ce Constantius stăpânea trupe de profesioniști ai războiului, oastea K hauranului nu își mai găsea rostul – prin urmare, noi urma să f im lăsați la vatră, trebuind să ne înapoiem în liniște la gospodăriile noastre.

Da, supunerea datorată reginei este pentru noi o a doua natură, dar tot am rămas năuciți, negăsind cuvânt să răspundem. Am r upt rândurile încă înainte să ne dăm seama ce făceam, sub imperiul stuporii.

Numai că, atunci când gărzii palat ului i s-a cer ut să abandoneze, de asemenea, ar mele, demobilizându-se, a intervenit căpitanul Conan. Oamenii spun că avusese noaptea de dinainte liberă și că o petrecuse bându-și mințile. Numai că, în momentul acela, părea cum nu se poate mai treaz. A răcnit la subordonații săi să rămână pe loc până când vor primi un ordin contrar de la el – și atât de puternică este impresia pe care omul acesta o face oștenilor, că l-au ascultat, în ciuda por uncii reginei. Și Conan a urcat treptele, s-a apropiat de Taramis, a privit-o adânc în ochi câteva clipe fără sfârșit, apoi s-a întors mugind către piață: *Asta nu e regina! Asta nu e Taramis! E*

doar un demon cu mască!

Nu cunosc în amănunt cele ce au urmat, căci s-a dezlănțuit, parcă, Infer nul. Cred că un semit a ridicat mâna asupra lui Conan, și Conan l-a omorât pe loc. În mai puțin de o clipă, piața era câmp de luptă. Semiții s-au aruncat asupra gărzilor, iar sulile și săgețile lor au răpus oștenii fără de ar me. Câțiva dintre noi ne-am m-ar mat cu ce am găsit la îndemână și am ripostat violent. Nu aveam habar pentru ce anume luptam, dar știam că purtam război împotriva lui Constantius și a br utelor sale, nu împotriva reginei – asta pot să jur pe viața mea! Voievodul kot le-a strigat lefegiilor să masacreze trădătorii... Noi însă nu eram trădători!

Disperarea și lipsa înțelegerii strecurau tremur în glasul rănitului, iar fata murmura stins, mângâietor, nepricepând nici ea totul, dar suferind din pricina durerii și a deznădejdii care îi chinuiau alesul inimii.

— Oamenii nu știau cui să ia partea, continuă tânărul oștean. Era sminteală și haos! Noi, încercând să ne opunem, nu aveam nicio șansă: dezorganizați, fără armuri, numai pe jumătate m-ar mați... Ce-i drept, gărzile reginei rămăseseră complet echipate și se așezaseră în formație de luptă, formând un patrulator defensiv, însă nu erau decât cinci sute... Și-au vândut scump pieile, dar o bătălie precum aceasta nu putea să se sfârșească decât într-un singur chip... Și, pe când ai noștri erau măcelăriți ca oile sub chiar ochii ei, Taramis râdea sălbatic pe treptele palatului, în brațele lui Constantius! Ce demon fi umos și fără de inimă! O, zei, nebunie, nebunie!...

N-am mai văzut, însă, în viața mea, pe cineva luptând cum a luptat Conan. Cu spatele sprijinit de zidul interior al pieței, era îngropat până la coapse în leșurile dușmanilor ce căzuseră sub urgia lui. În cele din urmă l-au copleșit, o sută de oameni doborând unul! Când l-am văzut

prăbușindu-se, m-am retras, simțind că lumea întreagă se ruina înaintea-mi. L-am auzit pe Constantius strigându-le câinilor lui să îl prindă pe Conan în viață – își mângâia, plin de ură satist acută, mustața, cu zâmbetul ticălos înflorindu-i otrăvit pe buze!...

3. Copacul mort, îi ambetul otrăvit continua să schimonosească buzele lui Constantius, chiar în vreme ce sărmanul oștean își răcorea inima. Voievodul kot își dăduse ar măsarul în grija lefegiilor lui – semiți vânjoși la trup, cu bărbi albăstrie, încâlcite, și cu nasuri coroiate; soarele stând să apună se oglindea cu sclipiri metalice în chiverele lor ascuțite și în solzii argintii ai zalelor. La mai puțin de o jumătate de leghe distanță, meterezele și tur nurile K hauranului se înălțau semețe deasupra pământurilor mănoase.

Lângă calea pe care treceau în mod obișnuit caravanele, fusese ridicată o or uce masivă, iar de acest „copac” sinistr u atârna un bărbat, ținut cu piroane de fier care îi străpungeau nemilos mâinile și picioarele. Aproape gol, cu excepția unei zdrențe care îi acoperea mijlocul, răstignitul avea statura unui gigant, iar mușchii încordați păreau gata să îi plesnească sub piele – mănunchiuri groase de fire oțelite, împletindu-se de-a lungul trupului viguros, întunecat sub f lacăra soarelui. Sudoarea agoniei îi scălda omului chipul și pieptul larg, dar, de sub coama neagră de păr încâlcit, căzut în dezordine peste fruntea joasă și lată, ochii-i albaștri ardeau sălbatic. Sângele îi picura leneș din rănila căscate de piroanele bătute aspr u în membre.

Constantius îl salută în derâdere.

— Îmi pare rău, căpitane, spuse el, că nu pot rămâne să îți alin ultimele clipe din viață, dar datoria mă cheamă înapoi în cetate – nu o pot lăsa pe delicioasa ta regină să mă aștepte!

Râse încet.

— Așa că te las cu treburile tale - și cu fi umusețile de acolo!

Făcu un semn lesne de înțeles către umbrele negre care se roteau amenințător pe bolta cerească.

— Dacă nu ar fi ele, îmi închipui că o brută solidă ca tine ar putea trăi pe oră acea asta zile întregi. Dar nu lăsa speranța să ți se înfiri pe în suflet, doar pentru că te las nepăzit. În baza proclamației mele, oricine ar căuta să îți ia trupul, în viață tu încă fiind, ori chiar după ce îți vei fi dat duhul, va sfârși jupuit de viu, împreună cu întreaga sa familie, în piața publică. Sunt de acum atât de puternic în Kauran, că porunca mea valorează mai mult decât o duzină de santinele. Iar motivul pentru care nu las pe nimeni de gardă, vulturii sunt: nu se vor apropia de tine, atât timp cât văd în preajmă picior de om; iar eu nu voiesc să îi țin la distanță. Tot de hațărul lor te-am adus aici, atât de departe de zidurile cetății: mai aproape de așezare, hoitarii pustului nu ar fi fost de găsit. Așa că, bravul meu căpitan, rămâi cu bine! Îmi voi aminti de tine peste vreun ceas ori două, strângând-o, iarăși, pe Tărâmis în brațe!

Sângele izvorăște cu putere din palmele strâse ale osânditului, când pumnii de mărimea unor ciocane de luptă i se încleștă în jurul capetelor piroanelor. Noduri și frânghii groase de mușchi se zvârcoliră în brațele încă pline de forță, iar Conan își smuci fi untea înainte și îl scuipă cu sălbăticie pe Constantius în obraz. Voievodul râse netulburat, își șterse saliva de pe **f** sigură cu dosul palmei și, încălecând, își mână ar măsarul către cetate.

— Să te gândești la mine când **v**ulturile îți vor ciuguli carnea de pe oase, îi strigă el, disprețuitor, condamnatului. Prădătoarele pustului sunt o seminție cu adevărat lacomă. Am văzut oameni atârând pe oră uci -

fără ochi, fără urechi, și fără partea de sus a țestei, abia apoi pliscurile ascuțite ale acestor monștri croindu-și drum prin trupurile agonizânde, pentru a le devora măruntaiele!

Fără să mai întoarcă privirea, Constantius se îndepărtă în galop, o siluetă suplă, dreaptă, strălucind în ar mura lui șlef uită, cătanele lui bărboase urmându-l indiferente, în pas de marș. Singurul semn al trecerii lor prin acel pustiu rămase un mic nor de praf, și acesta având a se risipi, în scurtă vreme.

Bărbatul pironit pe uriașa or uce era de acum singura for mă de viață conștientă, într-un peisaj pustiit și ster p, pradă umbrelor înserării. Dacă zidurile Khauranului, aflate la mai puțin de o leghe depăr tare, s-ar fi găsit, în schimb, la capătul lumii ori în alt ev, pentru omul dat morții situația ar fi fost aceeași.

Scuturându-și nădușeala pătrunsă în ochi, Conan fixă cu o privire goală împrejurimile cunoscute. De fiecare parte a cetății și dincolo de aceasta, se întindeau câmpurile fertile, unde pășteau vitele, iar viile pătau colorat depăr tăr de or izont ului. La apus și la miazănoapte, putea distinge, desenate în zare, miniaturile unor sate. La o aruncătură de băț înspre miazăzi-răsărit, o fâșie lucind argintiu semnală cursul unui râu, iar, mai încolo, nisipurile vrăjmașe păreau a înghiți tot, chiar și hotarele lumii. Conan privea necuprinsul ținuturilor fără de viață, pâlپând roșiatice în lumina apusului târziu, așa cum uliul captiv privește nețăr murirea senină a firmamentului. Un tremur nervos cuprinse trupul lui chinuit, când ochii albaștri descoperiră tur nurile scăpărânde ale K hauranului. Cetatea îl trădase - îl prinsese în capcana unor evenimente imprevizibile, lăsându-l pironit pe o or uce, ca un iepure sălbatic bătut în cuie de te unchiul unui copac, așteptând să i se jupoaie

blana.

O pofă tă sângeroasă de răzbunare îi inunda mințile. Blesteme grele i se revărsară bărbatului printre buze. Întregul lui univers scăzu, condensându-se, până se reduse la cele patru piroane de fier care îl despărteau de viață, de libertate. Mușchii colosali fremătară, răsucindu-se ca frânghiile de oțel. Cu sudoarea țâșnindu-i prin pielea învinețită, căută să își folosească propria greutate pentru a smulge piroanele din lemn. În van, însă. Fuseseră bătute atât de adânc! apoi încercă să își împingă palmele prin capetele piroanelor, sfârtecând carnea, și nu agonia neîndurătoare a despăcării îl determină să renunțe, ci îngrozitoarea conștientizare a inutilității acestei încercări. Capetele de fier erau mari și late, nu avea cum să lărgască rănila într-atât, încât să poată să scape astfel. Pentru prima oară în viață, titanul simții fierii înfrângerii. Atât na nemișcat, cu capul lăsat în piept, cu ochii strânși în fața văpăii ucigașe a soarelui muribund.

Un fâlfâit de aripi îl obligă să ridice privirea, tocmai când o umbră cu pene se năpustea din cer un către el. Clonțul avid, căutând să apuce ochii, îi sfâșie fața, iar bărbatul își trase violent capul într-o parte, strângând pleoapele involuntar. Răcni răgușit, mânios, amenințător, și vulturii se retraseră cu frică. Își reluară însă zborul în rotocoale largi, tot mai joase, vestindu-i moartea deasupra capului. Sângele i se prelinse lui Conan în gură; omul își lîns buzele într-un gest reflex, pomenindu-se apoi că scuipă îngrețoșat lichidul vâscos, cu gust de cocleală.

Setea puse stăpânire pe el cu sălbăticie. Băuse mult vin cu o noapte în urmă, și nu apucase să pună strop de apă în gură, până la grozava bătălie din piață, în zorii. Or, uciderea dușmanilor provoacă întotdeauna nu doar sudoare, ci și sete. Fixă râul din depărtare, așa cum un condamnat în Infern privește poarta deschisă. Se gândi la

toate şuvoaiele de apă limpede şi rece care îl stropiseră şi pe care le băuse vreodată, la toate lacurile de jad lichid în care se îmbăiasc de-a lungul vieţii. Îşi aminti toate corburile pline cu bere înspumată şi toate carafele cu vin sclipind r ubiniu pe care le dăduse neglijent peste cap, ori pe care le vărsase nepăsător pe podelele tavernelor. Îşi muşcă buzele pentru a nu urla în agonie fără de seamăn, cum ar fi urlat un animal supus caznelor.

Soarele se scufundă în depărtări, torţă aprinsă într-o mare de sânge incandescent. Pe fundalul fortificaţiilor pururii care sfâşiau orizontul, turburile cetăţii dansau în vis. Până şi cerul devenise, tot, o ceaţă stacojie a morţii. Răstignitul îşi linsc buzele vinete şi se holbă cu ochi injectaţi la râul din alte lumi, pur puriu şi acesta precum lichidul vieţii, pierzându-se treptat în umbra de abanos a nopţii eterne.

În urechile lui înfundate, răsună puternic bătaia de aripi. Ridicând capul, privi cu căutat ură mocnindă, de f iară, moartea dându-i târcoale. Ştia că răcnetele nu aveau să mai sperie hoitarii. Un mesager al durerii plonjă, şi plonjă, săgetând mai aproape de el. Conan îşi trase capul pe spate cât de mult îi stătea în putinţă, aşteptând cu răbdare neomenească. Vulturul fâlfâi asupra prăzii. Clonţul fulgeră jos, lovindu-i lui Conan bărbia, în vreme ce omul îşi ferea rapid chipul. Şi, înainte ca hoitarul să se ridice la cer, Conan îşi smuci drept înainte muşchii puternicului grumaz, iar dinţii lui, clănţănind animalic, se închiseră peste gâtul golaş şi încreţit al fiinţei care îi voia viaţa.

Cârâieli şi fâlfâit un, în r-o agonie isterică - aripile vulturului, lovind cu furie, îl orbiră pe bărbatul de pe oruce, iar ghearele păsării i se înfipseră adânc în piept. Dar Conan se opinti şi mai mult, cu muşchii încleşându-i-se în gâlme dureroase sub f âlci. Gâtul hoitarului cedă sub dinţii aceia grozavi; o ultimă tresărire a largilor aripi, şi

pasărea atât na moartă. Conan dădu dr umul prăzii, scuipându-i sângele în nisip. Ceilalți vulturi, înspăimântați de soar ta tovarășului lor, zburară departe, într-un copac, de unde croncăneau, negri, sfătuindu-se ca într-o adunare a ciocilor.

Un sentiment de triumf feroce îi deșteptă lui Conan mintea buimacă. Viața încă pulsa barbar în venele lui. Încă își mai putea controla destinul. Încă trăia. Fiecare simțire păstrată, chiar și aceea de suferință cumplită, era, de fapt, un târg pe care omul îl făcea cu moar tea, câștigând timp.

— Pe Mitra!

Fie auzise o voce, f le începuse să delireze.

— Nu am mai văzut așa ceva în viața mea!

Prin păienjenishul de sudoare și sânge care îi acoperea privirea, Conan zări patr u călăreți oprindu-se în lumina amurg ului și holbându-se nedumer îți la el. Trei dintre aceștia erau înalți, pleșuvi și îmbrăcați în bur nuzuri albe, membri ai tribului zuagir, fără îndoială - nomazi de pe celălalt mal al râului. Al patrulea era îmbrăcat tot în alb, purtând însă un caftan strâns pe mijloc și o mitră al cărei vâl, prins pe tâmple cu o împletitură triplă din păr de cămilă, îi f lutura în jurul capului. Nu era un semit; pâcla prafului și a nopții apropiate nu era atât de densă, nici privirea de uliu a lui Conan atât de slăbită, încât să nu mai poată distinge caracteristicile faciale ale bărbatului.

Străinul era la fel de înalt ca și Conan, chiar dacă nu la fel de vânjos. Umerii îi erau largi, iar trupul îi apărea numai f ibră. Barba scurtă și neagră nu izbutea să îi mascheze proeminența agresivă a f ălcilor, iar ochii cenușii, reci și tăioși ca o sabie, sclipeau sub mitră. Str unindu-și gonaciul cu mână rapidă și sigură, străinul vorbi:

— O, Mitra, cred că îl cunosc pe omul ăsta!

— Întocmai! veni răspunsul răgușit al unuia dintre zuagiri. Este cimerianul acela, fostul căpitan al gârzii

reginei!

— Probabil că Taramis încearcă să scape acum de foștii ei favoriți, murmură omul care purta caftan. Cine ar fi crezut asta despre floarea K hauranului? Un război lung și sângeros ar fi fost mai onest. Ne-ar fi dat și nouă, oamenilor pustiului, șansa să prădăm aceste meleaguri cum se cuvine. Am ajuns atât de aproape de zidurile cetății, și ne-am ales doar cu mârtoaga asta - își aruncă privirea către un bidiviu, de altfel încântător, mânat de unul dintre nomazi - și cu un câine care trage să moară.

Conan își ridică din piept chipul însângerat.

— Dacă aș putea coborî de pe grinda asta, câinele care t rage să moară ai fi chiar tu, hoț zaporojan! scrâșni el, printre buzele vinete.

— O, Mitra, amărâtul ăsta mă cunoaște! exclamă noul sositul. De unde mă știi, nefericitule?

— Există numai unul din neamul tău prin părțile astea, mor măi Conan. Ești Olgerd Vladislav, tâlharul pustiului.

— O, da! Și, cândva, hat manul cazacilor de pe Râul Zaporojan, după cum ai ghicit. Ai dori să trăiești?

— Numai un prost poate pune asemenea întrebare, îl repezi Conan.

— Sunt un om aspru, zise Olgerd, și forța e singura calitate pe care o respect la un bărbat. Voi judeca singur dacă tu însuși ești bărbat, sau totuși doar câine, numai bun să zacă aici și să crape.

— Dacă îl dăm jos, putem fi văzuți de pe metereze, se împotrivi unul dintre nomazi.

Olgerd clătină din cap.

— Înserarea este adâncă. Uite, ia securea asta, Djebal, și taie orăcea, la bază.

— Dacă o să se prăvălească înainte, îl va strivi, protestă nomadul. Pot să o retez în așa fel, încât să cadă pe

spate; dar forța căderii i-ar putea crăpa țeasta și împrăștia măruntaiele.

— Dacă este vrednic să îmi devină tovarăș, atunci o să supraviețuiască, răspunse Olgerd, netulburat. În caz contrar, nici nu merită să ne batem capul cu el. Taie!

Prima izbitură a securii de luptă în lemnul orucii și vibrațiile care o însoțiră îi trimiseră lui Conan sule de agonie prin membrele tumorale. Iarăși și iarăși, tășul bine întreținut se abătu nemilos asupra orucii, și fiecare lovitură reverberă însutit în creierul zdruncinat al martirului, supunându-i nerăbdări chinuți la o nouă caznă. Dar Conan strânse din dinți și nu scoase un sunet. Secura pătrunse până la capăt și orucia se înclină pe ultimele așchii care o mai susținuseră, prăbușindu-se greoi pe spate. Conan își încordă întreg trupul într-un ghem de mușchi tari ca fierul și își propti capul în lemnul care îl chinuise, pentru a atenua izbitura. Grinda lovi aprig pământul și săltă înapoi. Impactul îi desfacu omului rănilor și mai tare, lăsându-l câteva clipe fără de suflet. Se luptă din răspuțuri cu valul de întuneric care amenința să îi înece conștiința, simțindu-se amețit și bolnav; înțelese, totuși, că nemaipomeniții lui mușchi îi protejaseră organele vitale, salvându-l de la pieire sigură.

Și un geamăt nu îi scăpă măcar, deși sângele îi dăduse pe nări, iar abdomenul îi tremura de durere îngreșată. Mormăind admirativ, Djebal se aplecă asupra lui, cu o pereche de clești folosiți pentru a smulge cuiele din potcoavele cailor, și prinse capătul adânc îngropat în carnea albulă dintre piroane. Cleștii erau prea mici, însă, pentru asemenea treabă. Djebal transpira și se chinuia, suduind și luptându-se cu fierul încăpățânat, smucindu-l înainte și înapoi – în rana vie, tumefiată, ca și în lemn. Sângele se revărsa gros peste degetele cimerianului, care înțepenise, ca mort – îl dădeau, însă, de gol spasmele

pieptului larg, în timp ce se lupta să respire. Marele cui cedă, și Djebal ridică fierul însângerat la nivelul ochilor, rânjind mult uimit - azvârlindu-l apoi depar te și aplecându-se asupra celui de al doilea.

După ce repetă întreaga operațiune întocmai, Djebal își îndreptă atenția asupra picioarelor st răspunse ale lui Conan. Dar cimerianul, luptând să se ridice, îi smulse cleștele stacoiu dintre degete și îl îndepărtă furios pe nomad, îmbrâncindu-l. Mâinile lui Conan se umf laseră într-atât sub supliciu, încât deveniseră de două ori mai mari decât erau în mod firesc. Își simțea degetele străine, difor me; să își strângă pumnii însemna o suferință care îl obliga să își muște buza până la sânge. Și, totuși, cumva, apucând neîndemânatic cleștele cu ambele mâini, reuși să își smulgă din picioare întâi un piron, apoi pe celălalt

— Căci nu fuseseră atât de adânc bătute în lemn, ca acelea din membrele superioare.

Se ridică bățos și rămase cât de drept putu pe picioarele sfredelite și îngroșate de chin, clătinându-se ca beat în ciuda eforturilor, cu nădușeala zvântându-i-se înghețat pe chip și pe trup. Simți crampe asaltându-i membrele; își încleștă maxilarele cu putere, opunându-se turbat nevoii de a vărsa.

Olgerd, studiindu-l fără emoție, îi indică, cu un gest al mâinii, ar măsurul furat. Conan se împletici către cal, și fiecare pas însemna un infer n de junghiuri agonice, care îi aducea spumă sângerie pe buze. Mâna mutilată, lipsită de simțul tactil, dibui șaua; piciorul sângерând nimeri, chinuit, scărița. Strângând din dinți, săltă pe cal, aproape pierzându-și cunoștința la jumătatea mișcării. Dar ajunse în șa. Iar Olgerd lovi puternic bidiviul, cu harapnicul. Animalul speriat se cabră; Conan începu să alunece, ca un sac cu nisip. Însă apucase să își înf ășoare, pe udent, hățurile în jurul mâinilor suferinde, ținându-le strâns cu

degetele sale ca niște clești. Înnebunit de durere, prin forța brațelor, se smuci în spate, pe cal, forțând ar măsarul să revină cu toate patru picioarele pe pământ. Animalul necheză ca turbat, simțindu-și falcile pe cale să se disloce.

Unul dintre nomazi ridică o ploscă cu apă, întrebător. Olgerd clătină din cap.

— Lasă-l să aștepte până ajungem în tabără. Sunt numai patru leghe de mers. Dacă este demn să supraviețuiască pustiului, poate trăi atât și fără apă.

Grupul pornește în galop, fantome iuți gonind către râu. În mijlocul lor, Conan se clătina greoi în șaua calului, cu ochii injectați recăpătându-și încet sclipirea feroce, cu spuma purpurie uscându-i-se pe buzele vinete.

4. Epistola către Nemediilor ia atestă faptul că înțeleptul Astreas, călătorind spre miticul Orient în căutarea cunoașterii, i-a scris epistolă prietenului și colegului filosof Alcemides, aflată în Nemedii – document constituind, de altfel, singura sursă demnă de încredere pe care Occidentul o deține cu privire la tumultuoasele evenimente petrecute în acea perioadă la Răsărit.

Astreas a scris, printre altele:

Abia dacă îți poți închipui, vechi și drag prieten, ce se întâmplă acum, aici, în acest mic regat, de când regina Taramis i-a primit cu brațele deschise pe Constantius și pe lefegiii semiți, incident pe care l-am descris fugăr în precedenta și grăbită mea epistolă. Șapte luni au trecut de atunci, timp în care se poate spune că însuși mai-marele demonilor umblă slobod pe aceste nefericite meleaguri. Taramis pare să își fi pierdut mințile cu totul; cândva faimoasă pentru virtutea de care dădea dovadă, pentru judecata limpede și pentru cumințenia f irii ei, acum este vestită tocmai pentru opusul calităților amintite. Viața ei intimă este permanent prilej de scandal – deși cuvântul

„Intim” nu este, poate, cel mai potrivit în context,

atât timp cât regina nu ține să ascundă nimic din desfrâul căruia Curtea i-a căzut pradă. Se răsfăță clipă de clipă în cele mai infame orgii, nobilele din suita ei fiind forțate să participe la rându-le, *f* le tinere femei măritate ori preacurate fecioare.

Regina nu a catadicsit să se cunune măcar cu amantul ei, Constantius, care domnește alături de ea, ca prinț consort, în timp ce oamenii lui îi urmează exemplul, neezitând să își facă poftele cu orice femei doresc, indiferent de rangul sau de statutul social al acestora. Regatul năpăstuit geme sub jugul birurilor, gospodăriile sunt jefuite până nu mai rămâne nimic, iar negustorii umblă în zdrențe, căci alte „avuții” nu le-au fost lăsate de către cei care adună tributul. În fapt, de multe ori, se pot considera norocoși dacă reușesc să își salveze măcar pielea.

Simt că te îndoiești de cuvintele mele, bunule Alcemides. Te temi poate că zugrăvesc în culori prea sumbre cele ce se petrec în Khauran. Astfel de condiții ar fi de neînchipuit în oricare dintre regatele apusene, cu siguranță. Dar trebuie să înțelegi marile deosebiri care există între Occident și Orient, în special în aceste părți de la Răsărit. În primul rând, Khauranul este un regat mic ca întindere, una dintre multele regiuni care odată făceau parte din posesiunile răsăritene ale Imperiului Koth, și care, mai târziu, și-a recâștigat neatârnarea convenită din timpuri chiar mai străvechi. Aceste părți de lume sunt compuse din stătuțe, mici în comparație cu mărețele regate ale Apusului ori cu glorioasele sultanate din Orientul și mai îndepărtat, dar importante, fără doar și poate, în controlul asupra rutelor caravanelor și asupra bogățiilor pe care le dețin.

Khauranul se află situat cel mai departe în zona dinspre miazăzi-răsărit a acestei regiuni, chiar la hotarul

cu ergurile semite. Cetatea Khauranului reprezintă singura așezare de asemenea anvergură din întregul regat, ridicându-se înaintea râului care separă câmpurile fertile de dune, turn de veghe păzitor de misterioase comori. Pământul este atât de mănos, încât dă trei sau patru recolte într-un singur an, iar șesurile de la apus și de la miazănoapte sunt presărate cu sate. Cuiva obișnuit cu marile plantații și crescătorii de animale ale Occidentului i se poate părea bizar să vadă peste tot doar mici vii și lanuri. Cu toate acestea, grânele și fructele se revarsă aici bogat, ca din cornul abundenței. Sătenii se ocupă numai cu agricultura, și cu nimic altceva. Băștinașii, corciți, sunt pașnici, neputincioși a se apăra singuri; de altfel, le este interzis să poarte arme. Dependenți în întregime de ostașii cetății în privința protecției, sunt complet neajutorați în momentul de față. Așadar, revolta sălbatică a populației rurale împotriva asupritorilor, care în Occident ar constitui o certitudine în asemenea condiții, nu este, aici, posibilă.

Localnicii trudesec până cad din picioare sub pumnul de fier cu care îi conduce Constantius, iar semiții acestuia cu bărbi negre îi aleargă, cu harapnicele în mâini, pe bieții oameni, cât e ziua de lungă, precum proprietarii de plantații pe sclavii negri din miazăziul Zingarei.

Nici locuitorilor cetății nu le merge mai bine. Avutul le este luat cu forța, iar cele mai frumoase fiice răpite, pentru a satisface poftele nestăvilite ale lui Constantius și ale lefegiilor lui. Acestor oameni le lipsesc complet mila și îndurarea, posedând însă toate acele trăsături distinctive pe care oștile noastre au învățat să le disprețuiască în timpul războaielor cu aliații semiți ai Argosului: cruzimea inumană, desfrâul și ferocitatea animalică. Cetățenii erau clasa conducătoare, în mare parte hiborienii, valoroși și încercați în războaie. Dar trădarea reginei i-a lăsat la cheremul asupritorilor. Semiții formează acum singura

armie a Khauranului, și cele mai de neînchipuit osânde îi așteaptă pe toți cetățenii care sunt descoperiți purtând armă. Mai mult decât atât, s-a dat curs cu sălbăticie unor persecuții asidue împotriva bărbatilor tineri, khauranezi bănuți a fi capabili să se răscoale. Mulți au fost măcelăriți fără șovăire, alții vânduți ca sclavi în Turan. Mii și mii și-au părăsit căminele și au fugit, **f** le intrând în serviciul altor stăpânitori, **f** le devenind tâlhari la drumul mare în preajma hotarelor.

În chiar aceste clipe, se simte amenințarea unei invazii dinspre pustiul locuit de triburile zuagirilor. Lefegiii lui Constantius sunt indivizi adunați din orașele semite de la apus - **f** ilistini, anakezi, akkharimezi -, și sunt profund urâți de neamul nomazilor. După cum știi, bunule Alcemides, ținuturile acestor barbari sunt împărțite în pajiștile dinspre apus, care se întind tocmai până la nesfârșitul ocean și în care sunt ridicate așezările cetățenilor, și în ergurile de răsărit, acolo unde sălășluiesc nomazii săraci; o luptă neîncetată se dă permanent între unii și ceilalți.

Zuagirii prăduiesc Khauranul de veacuri întregi, fără însă a izbuti să îl cucerească, ceea ce le sporește pizma pentru semințiile apusene. Se zvonește că vechea dușmănie dintre cele două neamuri este alimentată de un bărbat care în trecut a fost căpitanul gărzii reginei și care, scăpând cumva de ura lui Constantius - după ce, se pare, acesta îl răstignise -, s-a alăturat nomazilor. Numele lui e „Conan”, el însuși barbar, unul dintre acei primejdioși cimerieni, a căror ferocitate în luptă au avut ocazia să o cunoască oștenii noștri pe propriile piei, în nenumărate rânduri. Se mai zvonește că acest Conan a devenit mâna dreaptă a lui Olgerd Vladislav, aventurierul cazac coborât din stepele de la miazănoapte și autoproclamat conducătorul unor triburi de zuagiri. În sfârșit, unii spun

că hoarda hoților de pustiu și-a îngroșat semnificativ rândurile în ultima vreme, și că Olgerd, fără îndoială îndemnat de cimerian, pune la cale un atac direct asupra Khauranului.

Nu poate fi altceva decât o altă încercare de jefuire a cetății, căci zuagirii nu au mașini de asalt ori măcar cunoștințele necesare pentru a menține o urbe sub dominație, dovedindu-se, în repetate rânduri, în trecut, că nomazii, cu tacticile lor haotice de bătălie, ori, mai bine zis, din pricina lipsei oricăror tactici, nu reprezintă un adversar pe măsura războinicilor disciplinați și înarmați până în dinți din așezările semite. Poate că băștinașii Khauranului ar primi bucuroși o asemenea invazie, din moment ce nomazii nu ar putea să îi trateze mai rău decât o fac actualii lor stăpâni, și chiar exterminarea totală ar fi, spun unii, de preferat năpastei pe care o îndură în aceste momente. Dar sunt atât de înfricoșați și atât de neajutorați, încât nu ar fi în stare să le dea vreo mână de ajutor invadatorilor.

Urgia abătută asupra lor este dintre cele mai atroce. Taramis, posedată poate de demoni, nu mai dovedește limită. A interzis credința în Iștar și a transformat templul acesteia în altar al idolatriei. A pângărit credința în marmoreana zeiță la care se rugau hiborienii de răsărit (și care, chiar inferioară adevăratei religii a lui Mitra, pe care o împărtășim noi, neamurile din Occident, tot este infinit superioară cultului demonolatrii practicat de triburile semite) și a umplut templul Iștarei cu gravuri obscene și de neînchipuit, zei și zeițe ale nopții, înfățișați în cele mai desfrânate și mai perverse ipostaze, purtând trăsături atât de revoltătoare, cum numai o minte profund zdruncinată poate concepe. Multe dintre aceste gravuri redau divinități detestabile ale semiților, turanezilor, vândușilor și chitaiezilor, dar unele duc cu gândul la hidoșenii străvechi,

forme abjecte de mult uitate, amintite cu teamă în mituri dintre cele mai obscure. De unde a luat regina cunoștință despre asemenea spurcăciuni, nu îndrăznesc nici măcar a încerca să ghicesc.

Depravata a legiuit jertfa umană, și, de la acceptarea lui Constantius drept consort, nu mai puțin de cinci sute de bărbați, femei și copii au fost dați morții. Câțiva și-au aflat pieirea pe altarul ridicat de regină în templu, ea însăși mânuind jungherul ritualic - majoritatea, însă, au avut parte de o soartă chiar mai cumplită.

Mai umblă vorba că Taramis adăpostește un soi de monstru în criptele templului. Ce este, și de unde l-a adus, nimeni nu știe. Dar, la scurtă vremea după ce a zdrobit rebeliunea disperată a propriilor oșteni, a petrecut o noapte, singură, în altarul profanat - singură, cu excepția unei duzini de prizonieri întemnițați acolo. Iar locuitorii, sfârșiți de groază, relatează a fi zărit un fum gros, duhnitor, învolburându-se afară din turlă, și a fi auzit, întreaga noapte, incantațiile frenetice ale reginei, acompaniate de urletele agonice ale chinuiților. Și, înspre zori, un alt glas s-a amestecat cu toate celelalte - ascuțit, pătrunzător, neomenesc, înghețând populației sângele în vine.

La răsăritul soarelui, Taramis s-a împleticit amețită afară din templu, cu ochii strălucindu-i de malefic triumf. Prizonierii nu au mai fost văzuți de atunci, nici glasul grotesc auzit iar. Dar există o încăpere, acolo, în templu, unde nu intră nimeni altcineva decât regina, împingând înaintea-i câte un om menit jertfei. Victima, întotdeauna, dispare. Localnicii sunt convinși că în acea odaie funerară sălășluiește un monstru al vremurilor negre și uitate, nerăbdător să se ospăteze cu oamenii înnebuniți de groază pe care Taramis i-i ser vește.

Știind toate acestea, nu mai pot vedea în regină o

simplă muritoare, ci o cătea turbată zămislită de întuneric, pe care mi-o închipui, cu spaimă, răsfățându-se în bârlogu-i însângerat, mângâind osemintele și rămășițele victimelor, cu gheare purpurii, ascuțite. Faptul că zeii îi tolerează f arădelegile și blasfemiile a ajuns să îmi clatine chiar încrederea în justiția divină.

Comparând prezenta ei conduită cu purtarea reginei din vremea când am pus piciorul în Khauran pentru prima oară, în urmă cu șapte luni, mă simt pătruns de o teribilă tulburare, înclinat să dau crezare superstițiilor indigene

— Zvonului că un demon a pus stăpânire pe trupul tinerei suverane. Un oștean pe nume Valerius avea, însă, o altă opinie. Credea că o vrăjitoare și-a alcătuit înfățișare aidoma iubitei conducătoare a Khauranului. Că adevărata Taramis a fost dată nopții, poate uitată în cine știe ce temniță, în locul ei suindu-se pe tron vrăjitoarea. Valerius a jurat că o va găsi pe adevărata regină, dacă aceasta mai este încă în viață, dar mă tem nespus că el însuși a căzut pradă cruzimii lui Constantius. A luat parte la revolta gărzilor palatului, a scăpat masacr ului inițial și a stat ascuns ceva vreme, refuzând cu încăpățânare să caute refugiu peste hotare; așa se face că l-am cunoscut, și că, având încredere mare în mine, mi-a împărtășit convingerile lui. La un moment dat a dispărut, însă, asemenea multor altora, de a căror soartă nu îndrăznește nimeni să întrebe, iar eu mă gândesc înfricoșat că, poate, oamenii lui Constantius l-au dibuit, în cele din urmă.

Trebuie să închei aici această epistolă și să o trimit, iute ca gândul, cu ajutorul unui porumbel voiajor, menit să o ducă acolo de unde l-am cumpărat, la hotarele Kothului. Purtată de călăreți și de caravane de cămile, epistola va ajunge, peste câtăva vreme, la tine. Mă grăbesc, nu trebuie să mă surprindă zorii. Este deja târziu, stelele strălucesc palid deasupra grădinilor suspendate ale cetății.

O tăcere de moarte învăluie urbea, și totuși aud, ca prin vis, ritmul apăsător al unei tobe, bătând sinistru, într-un templu îndepărtat.

Sunt convins că Taramis este acolo, punând la cale noi blasfemii.

5. În temniț, ele Khauranuluișteptul Astreas se înșelase, încercând să ghicească unde se afla, în momentele acelea, femeia pe care el o numea „Taramis”. Vrăjitoarea considerată de toți regină a K hauranului coborâse într-una dintre temnițele palat ului, cu strălucirea unei lor te jucându-i-se sumbr u pe chip, îndeajuns pentru a scoate în evidență or uzimea neomenească a trăsăturilor ei sculpturale.

Pe podeaua de piatră dinaintea ei, stătea ghemuită o ființă a cărei goliciune nu era defel ascunsă de cele câteva cârpe soioase care îi alcătuiau „veșmântul”. Pe această ființă, Salomé o atinse disprețuitor cu vârful răsucit al condur ului ei aurit, zâmbind cu ură în fața ferelii tremurate a victimei.

— Nu prea te dai în vânt după mângâierile mele, nu-i așa, dulce surioară?

Taramis încă era fi umoasă, chiar și în zdrențe, în ciuda prizonieratului și a abuzurilor pe care le îndurase în ultimele șapte luni. Nu răspunse ironiei vrăjitoarei, dar își plecă privirea, ca un om de acum învățat cu batjocura.

Resemnarea surorii ei nu îi plăcu Salomeei. Își mușcă buza cărnosă și roșie, bătând cu vârful pantofului în podea, îner untându-se amenințător la captiva obedientă care îi zăcea la picioare. Îmbrăcămintea uz un patoarei denota splendoarea primitivă obișnuită la femeile din Shusan. Sub f lacăra unicei torțe, cupele pieptar ului ei de aur, zalele f în lucrate care i-l susțineau pe sâni și podoabele meșteșugite ale condurilor păreau să

răspândească o lumină interioară. Lănțișoarele scumpe pe inse în jurul gleznelor scoteau un clinchet cristalin când vrăjitoarea pășea, iar brățări bătute în pietre scumpe îi îngreunau femeii, într-un mod plăcut, brațele goale. Coafura înaltă amintea de moda semită, pandantivele de jad care îi atârnavă n-au voluptuos de inelele **f** aurite din metal prețios și purtate în lobii urechilor scăpărând grandios la fiecare gest nerăbdător al capului ei **t r** ufaș. O cingătoare bățută în nestemate îi strângea pe talie un chiton atât de diafan, încât nu putea fi privit altfel decât ca o sfidare cinică la adresa bunei-cuviințe și a convențiilor sociale. Pe braț, vrăjitoarea își înfășurase neglijent, mascând dedesubt un soi de boccea, unul dintre colțurile mantiei de culoare stacojiu întunecat care, prinsă pe umăr, îi cădea în falduri la spate.

Salomé se aplecă dintr-odată, fulgerător, apucându-și sora, cu mâna liberă, de părul răvășit, și forțând-o să îi suporte privirea. Taramis înfruntă ochii de tigru fără măcar să clipească.

— Se pare că ți-au cam secăt lacrimile, dulce surioară, murmură vrăjitoarea.

— Nu îmi vei mai smulge nicio lacrimă de acum încolo, răspunse Taramis. Destul te-ai delectat cu spectacolul dat de regina K hauranului, suspinând și cerșindu-ți, în genunchi, mila. Știu că m-ai orușat doar pentru a te bucura de chinul meu, și de aceea m-ai supus numai la cazne care nuucid și care nu mutilează. Nu mă mai tem, însă, de tine. Ai înăbușit în sufletul meu ultimele **f** arăme de speranță, de frică, de **r** rușine. Omoară-mă și pune capăt acestei drame, pentru că eu nu mai am lacrimi de vărsat pentru amuzamentul tău, căteia a Infernului!

— Îți faci iluzii, surioară dragă, toarse Salomé, suav. Până acum i-am cauzat suferință **t r** upului tău **f r** umos, ți-am zdrobit spiritul și mândria. Dar uiți că tu, spre

deosebire de mine, ești capabilă să suferi suf letește. Am înțeles asta ser vânduți felurite povești care redau comediile puse în scenă pe seama și spre oroarea mizerabililor tăi supuși. Astăzi, ți-am adus dovada vie a acestor „farse”. Știai tu că devotatul tău sfetnic K rallides s-a întors din Turan cu coada între picioare? Știai că a fost capturat?

Taramis îngălbeni.

— Ce... ai făcut cu el?

În loc de răspuns, Salomé scoase misterioasa boccea de sub mantie. Îndepărtă faldurile de mătase și întinse spre Taramis macabra comoară - era capul unui tânăr bărbat, cu trăsăturile chipului înghețate în convulsia morții izbăvitoare, mai mult ca sigur sosită după o îndelungată și de neconceput agonie.

Taramis scoase un vaier prelung, de parcă i-ar fi fost străpunsă inima.

— O, mărită Iștar! K rallides!

— Da! Căuta să ridice oamenii împotriva mea, nebun naiv, spunându-le că era adevărat ceea ce af în mase Conan, că eu nu aș fi adevărata Taramis! Dar cum ar putea poporul să lupte împotriva semiților Șoimului? Cu bețe, cu pietre? Ha! Câinii sfâșie trupul decapitat al lui K rallides, chiar acum, în piața mare, iar capul ăsta împruțit va fi aruncat în canal, să putrezească! O, sora mea!

Salomé tăcu o clipă, zâmbind, de sus, victimei.

— Mai ai deci, până la urmă, ceva lacrimi de vărsat? Foarte bine! Mă bucur că am lăsat cazna suf letească pentru f mai. De acum încolo, vei asista la tot mai multe spectacole de tipul celui pe care ți l-am oferit astăzi!

Stând acolo în bătaia torței, cu capul tăiat al sfetnicului în mână, vrăjitoarea nu mai avea nimic dintr-o ființă omenească, în ciuda cumplitei ei fi umuseți. Taramis nu ridică privirea. Zăcea cu fața strivită de podeaua

slinoasă, cu trupul slăbit tremurând în spasmele suferinței, plângând și lovind piatra cu pumnii firavi. Salomé se îndreptă cu pas vesel către ieșire, brățărilor care îi împodobeau gleznelor scoțând clinchete muzicale, cerceii cu pandantiv licărind jucăuș și ref lectând f lăcările.

Câteva clipe mai târziu, ieșea pe poartă, sub arcada joasă dând într-o curte, aceasta din urmă deschizându-se apoi într-un cot de alee. Un bărbat care aștepta acolo se întoarse spre ea - semit uriaș cu ochi posomorâți și umeri de taur, cu barba stufoasă, neagră, acoperindu-i tot pieptul lat, protejat de platoșă argintie.

— A jelit?

Glasul omului era ca un muget de bivol, profund, furtunos, răgușit. Era arhist ratigul lefegiilor, unul dintre puținii oameni ai lui Constantius care cunoștea taina celor două regine ale K hauranului.

— A jelit, da, K humbanigash. Există nenumărate fațete ale sensibilității ei, pe care nu le-am explorat încă. Îndată ce unul dintre aceste simțuri va începe să i se tocească din pricina suferinței per petue, îi voi descoperi altul, mai dureros sub cazne. Ține, câine!

O ființă în zdrențe, degradată, cu trupul și părul îmbâcsite de murdărie, se apropie de ei dârdâind - unul dintre cerșetorii care dormeau prin f undă un și sub cerul liber. Salomé azvârli capul retezat către el:

— Ia, surdule, aruncă asta în cel mai apropiat canal! Fă-i semn cu mâinile, în limbajul lor, K humbanigash. Nu aude.

Arhistratigul se supuse, iar capul aruncat se rostogoli de câteva ori pe lespezi, înainte ca omul să îl ridice și să fugă, făcând cale întoarsă, pradă fricii.

— De ce continui comedia asta? bombăni K humbanigash. Ești bine așezată pe tron, nimeni nu te-ar putea da jos. Și ce dacă amărății ăștia de khauranezi vor

afla adevărul? Nu pot face nimic, oricum! Dezvăluie-ți adevărata identitate și proclamă-te regină! Arată-le-o pe regina lor preaiubită, și apoi dă-i jos capul, în piața mare!

— Încă nu, bunule K humbanigash...

Poarta boltită se trânti, acoperind vocea înaltă a Salomeei și glasul hodorogit al arhistratigului. Cerșetorul cel surd se strecură în curte, fără ca nimeni să observe că mâinile tremurânde care țineau capul retezat erau mâini bronzate, viguroase, contrastând straniu cu trupu-i cocârjat și cu zdrențele-i nespălate.

— Știam eu!

O șoptă **f** ioroasă, vibrantă, deși abia audibilă.

— Ea trăiește! O, K rallides, mar tiriul tău nu a fost în zadar! O țin prizonieră în temnițe! Vai, Iștar, dacă îi iubești pe cei drepți, a sosit momentul să-mi **f** îi alături!

6. Lupii pustiului lgerd Vladislav își umplu cu vin sângeri, **t** unnat din carafă de au **r**, pocalul băț ut în nestemate, și împinse vasul de-a lungul mesei de abanos, către

Conan Barbarul.

Veșmântul lui Olgerd ar fi satist acut vanitatea oricăr ui nobil zaporojan. Caftanul îi era din mătase albă, cu perle ornându-i pieptul. Se încinsese cu o centură bak haureză, poalele suf lecate lăsând vederii șalvarii largi de mătase, îndesați în cizme scurte făcute din piele verde, cusute cu **f** în de aur. Pe cap purta un turban satinat, de asemenea verde, înf ășurat în jurul unui coif spiralat, cu **f** iligran scump. Singura lui ar mă - un hanger cerchez, încovoiat, lat, în teacă de **f** ildeș, prins sus pe coapsa stângă, după tipicul cazac. Lăsându-se pe spate în scaunul împodobit cu vulturi gravați în aur, Olgerd își întinse relaxat picioarele, dând pe gât vinul înspumat și plescăind admirativ din limbă.

Acestei bogății ostentative, uriașul cimerian din

celălalt capăt al mesei îi opunea o imagine pe deplin contrastantă: coama neagră tăiată pătrășos, chipul bronzat și brăzdat de cicatrice, ochii arzând albastru. Îmbrăcase o cămașă de zale brune, și singurul lucru care sclipea la el era catarama uriașă de aur a centurii care îi susținea cumplita sabie, vârâtă într-o teacă uzată de piele.

Singuri se aflau cei doi între faldurile de mătase tapisată ale jurte, ticsită cu moi și adânci covoare și cu perne catifelate, răsplătă a prădării caravanelor. De afară, pătrundea un murmur slab, dar constant, obișnuit oriunde se află mulți bărbați laolaltă, pe timp de război ori de pace. Din când în când, o pală de vânt uscat scutura, în împrejurimi, frunzele late ale palmierilor.

— Astăzi în umbră, mâine în plină strălucire a soarelui, declamă Olgerd, slăbindu-și puțin brâul purpuriu și întinzându-se, din nou, după carafa cu vin. Așa este calea vieții. Odată eram un mândru hatman zaporojan; acum sunt o căpetenie a pustiei. Acum șapte luni, tu atât n-ai ținut pe o uce, în apropierea Kauranului. Acum ești adjunctul celei mai puternice hoarde dintre Turan și pajiștea apuseană. Ar cam trebui să-mi fii recunoscător!

— Pentru că îmi recunoști meritele? râse Conan, închinând pocălul. Atunci când îi permiți unui om să se ridice, poți fi sigur că vei profita și tu de avântul acestuia. Tot ce am în momentul de față, am câștigat cu sudoare și sânge.

Își privi rănilor grosolane din palme. Erau și pe trupul său adânci semne, pe care nu le avusese cu șapte luni în urmă.

— Luptă ca o hoardă de demoni, căzu Olgerd de acord. Dar să nu îți imaginezi cumva că datorită ție au venit noii recruți să ne jure supunere. Au fost jafurile noastre încununare de victorii, născute și duse până la capăt de istețimea mea, cele care i-au determinat să ni se

alături. Nomazii ăștia sunt tot timpul în căutarea cuiva capabil să îi conducă, și au mai multă încredere într-un străin decât într-unul de-un neam cu ei. Nu există limită pentru ceea ce am putea făptui împreună! Am strâns unsprezece mii de oameni, de acum. Peste un an, vom avea, probabil, de trei ori pe atât. Ne-am mulțumit, deocamdată, să atacăm avanposturile turaneze și așezările fortificate dinspre apus. Cu treizeci sau patr uzeci de mii de ciraci, hăr ț uiala nu își va mai avea rostul. Vom invada, vom cuceri, ne vom proclama stăpânitori. Voi fi împăratul tuturor ținuturilor semite, iar tu îmi vei fi mare vizir, atât timp cât îmi vei duce la îndeplinire por uncile, fără crâcnire. Până atunci, însă, cred că vom călări către răsărit, asaltând avanpostul Turanului din Vezek, unde plătesc vamă caravanele.

Conan scutură din cap:

— Eu nu cred asta.

Olgerd se holbă la el, iritat, firea lui iute ieșind la iveală:

— Cum adică *tu* nu crezi asta? *Eu* sunt cel care gândește pentru ar mia noastră!

— Sunt destui oameni în hoarda ta, ca să îmi pot pune planul în aplicare, răspunse cimerianul. M-am săturat să aștept. Am de plătit niște polițe.

— O! se încruntă Olgerd, apoi mai sorbi vin și rânji: Tot la or uce te poartă gândul, așa e? Foarte bine, admir oamenii care urăsc din tot suf letul. Dar răzbunarea ta mai poate să aștepte o vreme.

— Mi-ai promis că mă vei ajuta să cuceresc K hauranul, spuse Conan.

— Da, dar asta era înainte să înțeleg pe deplin poziția privilegiată în care ne găsim, îl lămuri Olgerd. Ne vom mulțumi să prădăm citadela. Nu vreau să pierd oameni în acțiuni fărăsor și de izbândă. K hauranul este, în momentul

de față, un duminicatul prea mare pentru ca noi să-l putem înghiți. Peste un an, poate...

— Săptămâna viitoare, zise Conan, iar cazacul încremeni în fața siguranței de sine cu care vorbea celălalt.

— Ascultă, mârâi Olgerd, chiar dacă aș fi dispus să îmi arunc oamenii într-o astfel de bătălie fără de rost, la ce te aștepți, anume? Crezi că lupii noștri ar putea asedia și cuceri o cetate precum K hauranul?

— Nu va fi niciun asediu, răspunse cimerianul. Știu cum să îl atrag pe Constantius în câmp deschis.

— Bine, și după aceea...? strigă Olgerd, înjurând gros. În câmp deschis, oamenii noștri își vor găsi pieirea, pentru că ashurienii semiți au ar muri dintre cele mai bune, iar când va veni vremea unei confruntări corp la corp, trupele lor cu disciplină de fier, compuse din săbieri extrem de bine pregătiți, vor despica liniile noastre de apărare haotică și ne vor împrăștia oamenii în cele patru zări, ca pe niște fire de paie sub suflarea furtunii!

— Nu și dacă vom avea trei mii de călăreți hiberieni ajunși la capătul răbdării, alcătuind o formație de luptă solidă, așa cum i-aș putea învăța.

— Și cum ai putea tu face rost de trei mii de hiberieni?

Întrebă Olgerd, fără să își ascundă defel sarcasmul. Prin vrăji?

— Îi am deja, răspunse cimerianul netulburat. Trei mii de k hauranezi se află în oaza Ak rel, așteptându-mi porunca.

— Poftim?

Olgerd se holba la barbar ca un lup speriat.

— Ai auzit bine. Oameni care au scăpat tiraniei lui Constantius. Majoritatea s-au apucat de prădăciuni între dunele din răsăritul Khauranului, și sunt rămanzi, oțeliți

de suferință și turbați de furie, ca tigru care a gustat carne de om. Unul singur ar putea dovedi, fără dificultate, trei lefegii solizi. Asuprirea și teroarea călesc firea omului, aprinzându-i în vintre focurile Gheenei. Erau împrăștiați, împărțiți în mici cete; le lipsea conducătorul. Au decis să se încreadă în misiva trimisă de mine, și s-au adunat cu toții în oază, așteptând dispoziții.

— Toate acestea... fără cunoștința mea?

O lumină feroce prinse a arde în ochii lui Olgerd. Își coborî mâna la centura unde atât na ar mă.

— Pe *mine* m-au vrut de conducător, nu pe *tine*.

— Și ce le-ai promis acestor proser își de ți-au ju rat supunere?

Vocea lui Olgerd începuse să se înalțe, indicând apropierea primejdiei.

— I-am asigurat că voi folosi această hoardă de lupi ai deșertului pentru a-l detrona pe Constantius, redând Kauranul cetățenilor săi.

— Smintitule, șopti Olgerd. Îți închipui că mi-ai luat locul? Cei doi erau acum în picioare, înfruntându-se din priviri peste masa de abanos; demonic sclipea privirea lui Olgerd, și un surâs rău prevestitor înflorește pe buzele aspre ale cimerianului.

— Voi porunci unei să fîi rupt în bucăți între patru palmieri, rosti liniștit cazacul.

— Cheamă oamenii și dă vorbă, îl provocă barbarul. Să vedem cine se va supune!

Dezvelindu-și dinții în rânjet, Olgerd își ridică mâna - apoi se opri. Era ceva în siguranța de neclintit care se citea pe chipul întunecat al lui Conan, menit să îi clatine cazacului convingerile. Ochii lui Olgerd începură să ardă lăpește.

— Lepădătură apuseană, murmură el, ai îndrăznit tu oare să îmi sapi autoritatea și puterea?

— Nu a fost necesar, îl asigură Conan. Ai mințit când ai susținut că nu am avut nimic de a face cu recrutarea de noi tovarăși. Am avut totul de a face cu asta. Ei ți-au îndeplinit ție dispozițiile, fără îndoială, dar de luptat, pentru mine au luptat. Într-adevăr, zuagirii nu pot avea două căpetenii. Ei știu că sunt mai puternic decât tine. Și îi înțeleg mai bine decât tine, iar ei mă înțeleg pe mine; pentru că și eu sunt din neam de barbari.

— Și ce vor spune când le vei cere să lupte pentru Khauran?

Întrebă Olgerd, pe un ton parșiv.

— Mă vor urmă. Le voi promite atât aur din palat, cât poate duce o caravană. Khauranul va fi bucuros să plătească oricât celor care îl vor scăpa de Constantius. Iar după aceea, îi voi conduce pe lupi împotriva turanezilor, așa cum ai plănuț. Tot ce vor ei sunt prăzi bogate, și ar lupta cu Constantius pentru avuție, la fel de bine cum ar lupta cu oricine altcineva.

În ochii lui Olgerd se citea povara înfrângerii. Pierdut în visele lui sângeroase și imperiale, pierduse complet din vedere ce se petrecea chiar sub nasul lui. Incidente și întâmplări mărunte îi reveniră acum în minte, dobândindu-și adevărata semnificație și convingându-l că spusele cimerianului nu erau simplă laudă de sine. Gigantul înzăuat din fața lui era adevăratul conducător al zuagirilor.

— Nu și dacă pieri în clipa asta! murmură Olgerd, iar mâna îi fulgeră spre hanger.

Dar, cu mișcarea agilă a unui leu al pustiului, brațul lui Conan se întinse fulgerător peste masă, degetele puternice apucând strâns antebrațul lui Olgerd. Se auzi un trosnet de oase cănte, iar, pentru o clipă de supremă tensiune, timpul păru a se fi oprit în loc: cei doi se priveau, nemișcați asemeni gravurilor, broboane de sudoare adunându-se pe fruntea lui Olgerd. Conan râse,

fără a elibera din strânsoare brațul rupt al zaporojanului.

— Ești demn să trăiești, Olgerd?

Surâsul nu părăsi chipul barbar ului nicio clipită, în timp ce mușchii i se încordară ca funii groase, umfându-se și vibrând în noduri și cute de-a lungul brațului, iar degetele începură să sape în car nea vie, tremurândă, a celuilalt. Oase zdrobite se freacă unele de altele, fața lui Olgerd devenind pământie; sângele îi tâșni fostei căpetenii din buza mușcată, dar omul nu scăpă niciun geamăt.

Râzând, Conan îl eliberă și îl împinse cât colo, iar cazacul se împletici năucit, folosindu-și ultimele puteri pentru a se prinde cu mâna teafără de marginea mesei.

— Îți dăr uiesc viața, Olgerd, așa cum tu mi-ai dăr uit-o tu mie, spuse Conan liniștit, deși tu m-ai dat jos de pe oruce numai ca să îți îndeplinesc ambițiile egoiste. M-ai supus atunci unei încercări amare; tu nu ai fi putut să o înduri, în locul meu. Nimeni nu ar fi putut să o îndure, nimeni altul decât un barbar apusean. Ia-ți armăsarul și du-te. Este priponit în spatele jur tei, iar în desagi ai merinde și apă. Nimeni nu te va vedea plecând, dar pleacă repede. Pustiul nu e îndurător cu foștii conducători, de au căzut. Dacă te observă războinicii noștri, așa schilodit și înfrânt, nu te vor lăsa să părăsești tabăra în viață.

Olgerd tăcu. Încet, fără vorbă, se răsuci și se furișă greoi de-a lungul jur tei, ieșind prin deschizătura bătută de vânt. Cu dinții înțeleștați, se ridică în șaua marelui său bidiviu alb, legat acolo, la umbra unui palmier cu fi unză bogată; și, tot mutește, cu brațul zdrobit ascuns în sânul caftanului, dădu frâu liber ar măsar ului și por ni în galop către nisipurile de la răsărit, dispărând pentru totdeauna din viața și din legendele zuagirilor.

Rămas înăuntr u, Conan goli carafa de vin și-și linse buzele, ușurat. Aruncând vasul gol într-un colț, își potrivea cent ura și ieși cu pas întins afară, oprindu-se pent nu o

clipă ca să îmbrățișeze cu privirile linia iurtelor din păr de cămilă care i se întindea în față, și siluetele drapate în alb care umblau printre acestea, sf adindu-se, cântând, țesălând caii ori ascuțind iataganele.

Își ridică vocea într-un tunet care bubui până în cele mai îndepărtate colțuri ale taberei:

— Voi, lupi ai pustiului, ciuliți urechile și ascultați-mă! Adunați-vă cu toții în jurul meu. Am să vă spun o poveste.

7. O voce în globul de cristal n odaia turnului din apropierea zidurilor cetății, câțiva bărbați îl ascultau cu atenție pe un orator improvizat. Erau tineri, dar musculoși, zdraveni, cu o înfățișare pe care numai disperarea în fața nenorocirilor și asor ții potrivnice o poate dăltui pe chipul și în suf letul oamenilor. Purtau cămăși de zale și platoșe de piele, iar săbii le atârnavă amenințătoare la brâu.

— Am știut eu! Conan a intuit adevărul, atunci când ne-a aver tizat că femeia nu este cu adevărat Taramis! spunea oratorul. Luni întregi am bântuit cotloanele și fundăturile citadelei, prefăcându-mă a fi un cerșetor surd. Și, în cele din urmă, am descoper it dovada că nu mă înșelasem – regina noastră este ținută prizonieră în temnițele de sub palat! Am profitat de ocazie și am capturat un temnicer semit – l-am mir uit bine în timp ce părăsea cur tea pe timp de noapte, l-am târât într-o pivniță din apropiere și l-am luat la întrebări. Înainte săâși dea duhul, mi-a spus ce v-am spus și eu vouă acum, ceea ce am bănuir cu toții încă de la bun început: femeia care conduce K hauranul este o vrăjitoare. Îi zice Salomé. Taramis, a măr t urisit netrebnicul, zace sub zăvor în cea mai de jos dintre hr ube.

Invazia zuagiră vine la țanc și reprezintă șansa noastră de a îndrepta răul. Ce anume are Conan în minte,

eu nu pot spune. Poate voiește doar să se răzbune pe Constantius. Poate dorește să prade cetatea și să o distrugă. Este barbar de neamul lui, și nimeni nu poate citi în mințile unor asemenea oameni. Dar știu ce trebuie noi să facem: o salvăm pe Tărâmis în taman urgia bătăliei! Constantius va ieși în câmp deschis, ca să răspundă atacului. Nelegiuirii lui sar pe cai chiar acum. Nu are de ales: prea puține merinde în cetate, pentru a susține rezistența la un asediu. Sosirea lui Conan și a ar miei nomade l-a luat prin surprindere, nu a avut când să adune provizii. Cimerianul, în schimb, știe foarte bine ce face. Iscoadele noastre au raportat că **z** uagirii au mașini de asediu, const **r** uite, fără îndoială, după instr acțiunile date de Conan, care a deprins artele războiului de la neamurile Apusului.

Constantius nu își permite o blocadă de lungă durată. De aceea își va conduce lefegiii în plin câmp, unde se așteaptă să împrăstie forțele barbarului dintr-o singură lovitură. Va lăsa doar câteva sute de oameni în citadelă, majoritatea pe metereze, în tur nuri și la paza porților.

Prin urmare, temnița va rămâne aproape fără de strajă. După ce o vom fi eliberat pe Tărâmis, următoarele noastre mișcări vor depinde de circumstanțe. Dacă va învinge Conan, va trebui să o arătăm pe adevărata regină oamenilor și să îi chemăm la luptă – și vor veni! O, da, se vor ridica la război! Cu mâinile goale chiar, și tot îi vor dovedi pe semiții rămași dincoace de zid, zăvorând porțile înaintea lefegiilor, cât și înaintea tâlharilor de nomazi! Nici unii, nici alții, nu au ce căuta în cetate! apoi vom începe tratativele cu barbarul. I-a fost mereu loial Taramisei. Dacă știe adevărul despre vrăjitoare, și dacă regina o să i-o ceară, cred că ne va oruța așezarea. Dacă, însă, după cum par a indicasor ții, triumfător se va găsi Constantius, va trebui să ne furișăm afară din oraș împreună cu regina, și

să ne salvăm fugind mâncând pământul. Vă este limpede?

Îl aprobară într-un singur glas.

— Atunci haideți să ne tragem săbiile din teacă, să ne închinăm suf fetele Iștarei și să purcedem spre tem nițe, căci lefegiii au început să mărșăluiască afară prin poarta de miazăzi!

Adevărat: lumina zorilor scânteia pe coifurile ascuțite, ce păreau că se revarsă în r-un **f** luviu neînt rer upt prin arcada largă, și pe platoșele aprinse ale călăreților. Avea să fie o luptă dusă călare, așa cum este posibil numai în șesurile răsăritene. Cavaleria curgea prin por ți ca un șuvoi de oțel – **f** siguri sumbre înzăuate în argintiu și în negru, cu bărbi lungi, crețe, cu nasuri corioate și cu ochi necruțători, în care strălucea blestemul rasei lor: teribila lipsă de șovăială și de milă. Pe alei și de-a lungul zidurilor cetății, oamenii se aliniaseră pentru a privi în tăcere cum războinicii de alt neam pornesc lupta pentru a le apăra urbea de baștină. Nu se auzea un cuvânt. Ținându-și tichiile în mâini, slăbănogi în zdrențe lălâi și pustiiți suf letește, se uitau la oastea mărșăluindă, parcă neînțelegând absurdul situației, îndobitociți, cu **f** siguri lipsite de orice expresie.

Într-un tur **n** ce străjuia larga alee dând înspre poarta de miazăzi, Salomé se tolănise pe un divan de catifea, admirându-l cinic pe Constantius, în vreme ce bărbatul își potrivea cent ura lată a sabiei împrejurul mijlocului subțire și își trăgea mânușile. Erau singuri în iatac. De afară, agitația specifică că înșeuării cailor, amestecându-se în auz cu tropotul ritmic al copitelor pe lespezi de piatră, pătrundea prin zăbrelele aurite ale ferestrelor.

— Înainte de căderea nopții, declamă Constantius, răsucindu-și mustața subțire, vei avea la dispoziție destui captivi cu care să îți hrănești demonul închis în templu. S-o fi săturat și el de carnea moale a trântorilor ăstora din

cetate. Poate că îi vor fi pe plac mai mult mădularele f
ibroase ale nomazilor.

— Ai grijă să nu cazi tu însuși pradă unei br ute încă
și mai primejdioase decât Thaug, îl aver tiză vrăjitoarea.
Nu uita cine conduce, în fapt, acești lupi ai pustiiului!

— Nu cred că este posibil să uit, ripostă el. Acesta
este taman unul dintre motivele pentru care îi ies în
întâmpinare. Vreau să îl întâlnesc. Câinele a luptat în Apus
și cunoaște ar ta asediului. Cercetașii mei au au ut destul
de f u rea, încercând să se apropie de tabăra lui, pentru că
nomazii ăia au ochi de vultur. Cu toate acestea, au ajuns
suficient de aproape ca să zărească mașinile pe care le
aduce cu el din pustiu, în care uriașe t rase de cămile:
catapulte, berbeci, balestre, trebușete. Pe zei! Cred că a
pus zece mii de oameni să muncească zi și noapte, timp de
o lună, ca să le aibă. De unde o fi luat atâtea materiale
pentru

construcție? Mă întreb de nu cumva a încheiat un
tratat cu turanezii, aprovizionându-se de la ei. Oricum, nu
îi vor fi de cine știe ce folos. M-am mai războit cu lupii
nisipurilor și înainte - schimb de săgeți pentru scurtă
vreme, timp în care zalele lefegiilor mei îi vor ține pe
aceștia din urmă feriți, apoi un atac direct, și trupele mele
de călăreți vor măt ura ca gândul, înainte și înapoi, roiurile
răzlețe de nomazi, culcându-i la pământ sau împrăștiindu-i
în cele patr u vânturi. Voi reveni victorios prin poarta de
miazăzi, înainte de apusul soarelui, cu sute de prinși, goi,
înlănțuiți, împleticindu-se anevoie în urma calului meu.

Vom ține banchet în piața mare, la noapte. Oștenilor mei le face o plăcere nespusă să-și jupoaie inamicii de vii – o, vom avea par te de un spectacol de toată fi umusețea, și îi vom obliga pe nevolnicii din cetate să asiste cu toții. În ceea ce îl privește pe Conan, îmi va face o deosebită plăcere, dacă îl capturăm viu, să por uncesc tragerea lui în țeapă, pe chiar treptele palatului.

— Jupoaie pe cine vrei, îi răspunse Salomé, indiferentă. Mi-ar plăcea o rochie croită din piele de om. Dar măcar o sută de prizonieri trebuie să îmi lași și mie – pentru altar, și, mai ales, pentru Thaug.

— Dorința îți va fi îndeplinită, acceptă îndată Constantius, trecându-și degetele înmănușate prin părul rar de deasupra frunții sale pleșuve, arse de soare. Pentru victorie și pentru onoarea reginei Taramis! exclamă el ironic și, luându-și coiful cu vizieră sub braț, ridică cealaltă mână în semn de salut, ieșind apoi din odaie în clinchet metalic de ar mură și de zale. Vocea lui se mai făcu auzită o vreme în un mă-i, răstindu-se cu asprime la aghiotanții cărora le dădea porunci.

Salomé se lăsă pe spate pe divan, căscă, se întinse ca o panteră suplă și răsf ățată, strigă:

— Zang!

Un sacerdot cu pasul domol și cu pielea feței zbârcită și îngălbenită ca pergamentul, trasă parcă for tat peste oasele craniului, int ră fără zgomot. Salomé se întoarse cât re un pedestal de f ildeș pe care se găseau două globuri de cristal și, luându-l pe cel mai mic dintre acestea, îi întinse prelatului sfera strălucitoare.

— Du-te alături de Constantius, por unei ea. Fii ochii și urechile mele în luptă!

Scheletul ambulant făcu o plecăciune adâncă și, ascunzând globul sub roba-i întunecată, se grăbi afară din încăpere.

Nici în afara oraşului nu era cine ştie ce gălăgie, făcându-se auzit numai tropotul cailor şi, după o vreme, scârţâitul puternic al unei porţi închizându-se. Salomé urcă o scară largă de alabastru, care dădea pe o terasă pavată cu lespezi de marmură şi protejată de o cupolă. Se afla deasupra tuturor celorlalte clădiri din cetate. Aleile erau pustii, marea piaţă din faţa palatului – cu totul goală. În vremuri obişnuite, locuitorii fugeau şi se fereau de templul sinistru înălţat pe partea opusă a pieţei, dar în acea zi, cetatea întreagă arăta ca moartă, abandonată. Numai la zidul de miazăzi şi pe terasele care îl străjuiau se vedeau semne de viaţă. În acele părţi, oamenii se adunaseră în grupuri mari. Nu plănuiau nimic, stăteau doar acolo, neştiind dacă să spere la victoria sau la înfrângerea lui Constantius. Triumful lui ar fi însemnat şi mai multă jale şi teroare sub conducerea lui nemiloasă; înfrângerea ar fi dus, probabil, la jefuirea cetăţii de către nomazi şi la o baie de sânge pe alei. Conan nu trimisese vorbă. Nimeni nu ştia la ce să se aştepte din partea lui; nu uitaseră, însă, că era de spiţă barbară.

Trupele lefegiilor înaintau organizat, inundând câmpia. La distanţă, pe acelaşi mal al râului însă, alte mase întunecate se mişcau la fel de disciplinat: erau oameni călare. Hăt mai departe, obiecte ameninţătoare aşteptau şi vegheau: Conan nu trecuse maşinile de asediu peste apă, temându-se, probabil, să nu fie atacate în momentul traversării. Dar el trecuse dincolo, însoţit de călăreţii săi.

Soarele urcă sus pe cer, săgetând foc peste gloatele negre. Falangele sosite dinspre cetate porniră în galop, dintr-odată; un vuiet adânc ajunsese la urechile oamenilor aflaţi pe metereze.

Cele două oşti se ciocniră cu violenţă, amestecându-se într-o harababură indescritibilă. De la distanţă, nu

putea fi distins decât haosul general, nu și atacurile ori contraatacurile. Nori groși de praf învăluiau bărăganul sub copitele furioase ale cailor, ascunzând bătălia. Printre vălătucii de colb, călăreții deveneau vizibili ici, colo, pentru câteva clipe, doar pentru a dispărea de îndată sub sclipirile ucigașe ale sulitelor.

Salomé dădu din umeri și coborî scara. Palatul întreg pirotea, într-o tăcere deplină. Toți sclavii se cățăraseră pe parapet, privind disperat către miazăzi, împreună cu cetățenii. Vrajitoarea intră înapoi în iatacul unde schimbase vorbă cu Constantius și se apropie de pedestal, observând că globul de cristal se înnegurase, stropit cu scânteii stacojii de sânge. Se aplecă asupra sferei, murmurând blesteme.

— Zang! chemă ea. Zang!

Fuioare de pâclă groasă se învolburau în interiorul globului, spărgându-se în talazuri de colb, printre care se vedeau alergând înnebunite chipuri negre, de nerecunoscut. Oțelul scliffea precum fulgerele în beznă. Apoi chipul lui Zang se detașă din mulțime cu uimitoare claritate, ochii lui holbați fixând-o, parcă, pe Salomé. Sângele sacerdotului țâșnea vâscos dintr-o rană adâncă săpată înț casta-i scheletică, iar pielea îi devenise complet cenușie, îmbâcsită de nădușeală și de praf. Buzele i se deschiseră într-un rict us grotesc. Altor urechi decât celor ale vrăjitoarei li s-ar fi păr ut că fața din globul de cristal se schimonosea în tăcere. Dar pentru Salomé, vocea se desprinsese de pe buzele vineții la fel de clar ca și când sacerdotul s-ar fi af lat cu ea în odaie, și nu la multe leghe distanță, strigând către globul de cristal. Numai zeitățile beznei știa ce **f** ilamente magice, nevăzute, uneau cele două sfere strălucitoare.

— Salomé, scheună capul însângerat. *Salomé!*

— Te aud, strigă ea. Vorbește! Cum se desfășoară

bătălia?

— Urgia s-a abătut asupra noastră! urlă apariția schiloadă. K hau ranul este pierdut pent nu noi! Vai, calul îmi e la pământ, iar eu nu pot bir ui să îl ridic! Războinicii noștri cad în jurul meu cu sutele! Mor ca muștele, în ar murile lor de argint!

— Încetează cu vaietele și vorbește cu înțeleș! se răsti uzur patoarea.

— Ne-am năpustit peste câinii pustiului, iar ei ne-au ieșit în întâmpinare, schelălăi sacerdotul. Săgețile zburau în nori negri între armii, iar nomazii au început să dea înapoi, după o vreme. Constantius a ordonat un atac frontal. În formații egale, am năvălit ca **f** un **t** una asupra lor. Dar, fără veste, rândurile lor s-au despăr țit pe **f** tancuri, iar prin culoarul format în mijloc, au dat năvală trei mii de călăreți hiborien, a căror existență nu aveam cum să o fi bănuir! Bărbați din Khauran, înnebuniți de ură! Bărbați vânjoși, clădiți în armuri masive și călărind ar măsari uriași! S-au abăt ut asupra noastră ca trăsnetul de oțel, zdrobindu-ne oamenii! Ne-au **r** upt rândurile și ne-au împrăștiat, care încotro, înainte ca noi să ne dăm seama ce se întâmplă; apoi oamenii pustiului ne-au împresurat ca lăcustele, închizându-ne din amândouă **f** tancurile! Ne-au izbit, ne-au distrus și ne-au risipit formația de luptă! A fost vicleșugul demonului de Conan! Mașinile de asediu sunt făcături - numai scoarțe și trunchiuri de palmieri și mătase vopsită, păcălindu-le pe iscoadele noastre, de la distanță! Un te un ca să ne atragă către osândă! Războinicii noștri dau bir cu fugiții! K humbanigash a căzut - l-a tăiat Conan! Nu îl mai văd pe Constantius! K hauranezii s-au dezlănțuit asupra trupelor noastre măcinate - lei însetați de sânge, iar nomazii ne ciur uiesc cu săgeți! Eu... vai...

Un licăr, un fulger, ori o sclipire mușcătoare de oțel, o cascadă de sânge roșu-aprins, și imaginea dispăr u ca

prin far mec, lăsând-o pe Salomé să se holbeze în cristalul globului gol, ce ref lecta acum doar trăsăturile chipului ei sculptat în furie.

Rămase neclintită câteva clipe, în picioare, cu privirea pierdută în zare. Apoi bătu puternic din palme și un alt sacerdot intră în iatac, la fel de tăcut și de scheletic ca precedentul.

— Constantius a fost înfrânt, spuse ea repede. Suntem pierduți. Conan ne va sf arâma por ți le în mai puțin de un ceas. Dacă pune mâna pe mine, nu îmi fac iluzii cu privire la soar ta care mă așteaptă. Dar mai întâi de toate, o să mă asigur că blestemata mea soră nu va mai urca iarăși pe tron. Ur mează-mă! Vie ce va veni, îi vom oferi lui Thaug ospăț pe cinste!

Coborând scările interioare ale palatului și străbătând galeriile neluminate ale acestuia, auzi un ecou slab venind dinspre depărtatele metereze. Oamenii începeau să priceapă că zeii nu îi zâmbeau lui Constantius. Print re norii de praf, se puteau desluși grupuri de călăreți apropiindu-se de oraș în galop.

Palatul și temnițele erau legate între ele printr-o galerie lungă, închisă, al cărei tavan boltit for ma sumbre arcade. Iuțind pasul, falsa regină și sclavul eiint rară pe o ușă masivă de la celălalt capăt al subteranei, în cotloanele slab luminate din măr untaiiele construcției. Ieșiră într-un culoar larg, arcuit, din care o scară de piatră cobora în noapte. Salomé se retrase câțiva pași, blestemând. În bezna galeriei zăcea o masă difor mă și nemișcată - un temnicer semit, cu barba-i scurtă îndreptată zburlit spre tavan; capul îi atât na grotesc, abia ținut de gâtul retezat pe jumătate. Și, cum, de jos, voci gâfâinde îi ajungeau la urechi, se ghemui în umbra smolită a unei coloane, împingându-l pe sacerdot în spatele ei, bâjbâind cu mâna la centura care îi cuprindea silueta.

8. Coboară vulturii **l** acăra fumurie a unei lor te o trezi pe Tărâmis, regina Khauranului, din letargia în care se cufundase, căutând uitarea. Ridicându-se încet într-un cot, își trecu degetele zdrelite prin părul murdar, încâlcit, și clipi, așteptându-se să îi apară în fața ochilor chipul batjocoritor al Salomeei, pregătită să îi aplice captivei noi și nebănuite chinuri. În schimb, la urechile ei ajunse un strigăt exprimând mila și oroarea:

— Taramis! O, regină a noastră!

Cele auzite îi sunau atât de străin, încât avu impresia că visează. Dinapoia torței distinse siluete foindu-se, oțel licărind, apoi cinci **f** siguri bărbătești se aplecară asupra ei; dar nu erau **f** siguri oacheșe cu nasuri corioate, ci chipuri slabe, acviline, arse de soare. Se chirci în zdrențele ei, holbându-se cu neîncredere la noii-sosiți. Unul dintre bărbați își făcu loc în față și, punând respectuos un genunchi în podea, întinse **r** rugător brațele.

— O, Taramis! Slăvită **f** le Iștar că te-am găsit! Nu îți mai amintești de mine? Sunt eu, Valerius! O dată, chiar divinele tale buzele au rostit vorbe de laudă la adresa mea, după bătălia de la Kor veka!

— Valerius?... bâigui tânăra, cu fața scăldată, deodată, în lacrimi. Dar, visez! Este iar unul dintre farmecele Salomeei, menit să îmi sporească durerea!

— Nu! strigă exaltat oșteanul. Suntem cu adevărat supușii tăi devotați, sosiți pentru a salva regina! Trebuie să ne grăbim, însă! Constantius îl înfruntă în câmpie pe Conan, care a adus cu el trupe zuagire și a trecut râul, dar alți trei sute de semiți stăpânesc încă orașul. L-am înjunghiat pe temnicer și am pus mâna pe cheile temniței; alte străji, noi nu am văzut. Acum trebuie să ne pierdem urmă! Hai, vino!

Pe regină nu o țineau picioarele, poate nu doar de slăbiciune, ci și din pricina emoțiilor năvalnice care tocmai

o asaltau. Valerius o luă în brațe ca pe un copil și, cu purtătorul torței conducându-le pașii, părăsiră hruba și prinseră a urca scara slinoasă, de piatră. O vreme, li se părut că nu vor ajunge la liman niciodată, dar, în cele, din urmă, nimeriră într-una dintre galeriile superioare.

Treceau sub o arcadă întunecoasă când lumina torței muri dintr-odată, iar purtătorul acesteia își strigă scurt agonia. O jerbă de foc albastru incendie bezna în catacombă, iar chipul turbat al Salomeei se contură, preț de o clipă, în lumina malefică. Salvatorii mai apucară să vadă o siluetă scheletică ghemuindu-se lângă vrăjitoare, apoi veni întunericul.

Valerius se împletici pe culoar, cu regina în brațe. Auzea înfundat, în spatele lui, fierul tăind orunt în carne vie, oftat și geamăt de moarte, mor măit infernal. Apoi cineva i-o smulse de la piept pe Tărâmis, și o izbitură sălbatică în chivără îl culcă pe oștean la pământ.

Se luptă să se pună pe picioare cu îndârjire, scuturându-și disperat capul pentru a alunga flama albastră care, încă, dansa demonic în fața privirii sale încețoșate. Când mintea i se limpezi cât de cât, se găsea singur în galerie – singur, cu leșurile. Cei patru tovarăși ai săi zăceau în bălți late de sânge, cu capetele zdrobite, cu piepturile spintecate. Orbiți și buimaci în acea strălucire vrăjitoarească, nu au fuseseră nicio șansă să își apere viața.

Regina nu era nicăieri.

Blestemând amar, Valerius înșfacă sabia și își smulse de pe frunte chivăra sfărâmată, izbind-o cu zgomot de piatra lespezilor. Sângele îi șiroia pe obraji și își dădu seama că era rănit la țeastă. Clătinându-se sub groaza înfrângerii, își auzi numele strigat cu o voce plină de disperare: *Valerius! VALER IUS!*

Se repezi împiedicat în direcția din care venise glasul și, cotind după o coloană, se trezi cu o siluetă suplă și

plăpândă în brațe - o tânără înnebunită, agățându-se de oștean, frenetic.

— Ivga! Te-ai smintit?!

— Nu puteam să te las singur! suspină, în plâns, fata. Te-am urmărit - și m-am ascuns după o cariatidă, în curtea exterioară. Acum câteva momente, am văzut-o pe vrăjitoare ieșind; un soi de brută scheletică pășea în spatele ei, cărând o femeie în brațe. Am înțeles că femeia era Taramis, și că încercarea voastră dăduse greș! Vai, ești rănit!

— O zgârietură doar! îi dădu el mâinile îngrijorate la o parte. Iute, Ivga! Încotro au luat-o?

— Au traversat piața în grabă, îndreptându-se către templu! Bărbatul păli.

— O, Iștar! Vrăjitoarea ține un demon acolo! Vrea, desigur, să i-o dea pe Tărâmis, of randă! Fugi, Ivga, la zidur de de miazăzi, acolo unde s-au adunat oamenii ca să vadă bătălia! Spune-le că adevărata lor regină a fost găsită, și că uz un patoarea o târăște spre templu, cu gândul să o jer tfească! Du-te!

Plângând, fata por ni în fugă, sandalele-i ușoare plutind parcă deasupra pavajului. Valerius goni la rându-i, străbătând cur tea, traversând aleea și năvălind ca un iureș în piață, fatala construcție spre care se îndrepta crescându-i uriașă în fața ochilor. Picioarele lui mai că zburau peste marmură, în vreme ce își săgeta trupul pe scara largă și prin por ticul străjuit de coloane al templului.

Prizoniera le dădea de furcă celor doi răpitori. Taramis, intuind nenorocirea căreia îi fuseseser tită, se împotriva cu toată for ța care îi mai rămăsese în tânărul și fi umosul ei trup. La un moment dat izbutise să scape din strânsoarea br utală a sacerdotului, dar fusese iute înșfăcată din nou.

Grupul încheștat se afla deja la jumătatea drumului prin imensul naos, în al cărui capăt străjuia altarul macabru – iată, dincolo de acesta, poarta masivă de fier, gravată cu imagini obscene, prin care mulțiint raseră până atunci, dar prin care numai Salomé mai ieșise. Taramis își pierdu dureros răsuflarea, în gemete prelungi după aer. Veșmintele zdrențuite ale reginei fuseseră complet sfâșiate în zbaterea ei panicată. Se zvârcolea încă în brațele sacerdotului fanatic, nimfă albă, goală, pradă unui satir. Salomé îi aruncă o privire batjocoritoare, dar nu lipsită de griji și de nerăbdare, pășind cât re poarta sculptată, iar din crepusculul care băt uia pereții impunători, zei și gargușici cătau lacom în jos, hărăziți parcă deodată cu viață pentru a își satisface poftel.

Turbat de mânie, Valerius pătrunse în sala cea mare cu fierul în mână. Îndemnat de țipătul ascuțit al Salomeei, sacerdotul cu înfățișare scheletică se întoarse să înfrunte pericolul, lăsând-o pe Taramis să cadă; dând la iveală un jungher pentru sacrificii mânjit de sânge, ieși în întâmpinarea oșteanului kauranez.

Numai că una era să măcelărești oameni luați pe în surprindere și orbiți de lăcățile Gheenei, și alta să lupți corp la corp cu un hiborian tânăr, viguros, încercat, înnebunit de furie și de ură.

Sus zvâcni jungherul însângerat, dar înainte să coboare ucigaș asupra oșteanului, lama subțire și tăioasă mânăită de Valerius despică aerul, pumnul m-ar mat al sacerdotului desprinzându-se din încheietură într-o cascadă pur purie. Valerius, cu mințile răătăcite, tăie din nou și din nou, până când silueta mutilată care îl înfruntase alunecă la pământ. Chiar și atunci, sabia continuă să se înfrupte din carne din oase. Capul scheletic se rostogoli într-o parte, departe de trupul ciopârțit al prelatului.

Tânărul se răsuci pe călcâie, **f** ioros și iute ca leopardul, uitându-se după Salomé. Își spuse că vrăjitoarea trebuie să fi epuizat praful-de-foc în catacombe. Acum, blestemata se aplecase asupra surorii ei, cu o mână înf iptă în părul negru al Taramisei, cu cealaltă pregătind jungherul. Un răcnet de mânie supremă, și sabia lui Valerius se îngropă adânc între sânii vrăjitoarei, străbătând trupul întreg, vârful oțelit ieșind însângerat printre umeri. Cu un vaier prelung, Salomé căzu în convulsii, strângând cu putere în mâini lama goală a sabiei care îi era acum smulsă fără menajamente din carnea fumegândă și sângerândă. Ochii ei nu mai aveau nimic omenesc. Și, cu o îndârjire depășind-o cu mult pe aceea a unui muritor obișnuit, se agăța smintit de viața care i se scurgea, treptat, prin rana deschisă în chiar semiluna stacojie de pe pieptul ei ivory. Se târî pe lespezi, în patru labe, zgâriind și izbind piatra, în agonie.

Dezgustat de priveliște, Valerius se aplecă și o ridică pe adevărata regină - aproape leșinată, la rândul ei. Întorcând spatele ființei abjecte care se contorsiona pe podele, oșteanul o purtă pe Tărâmis către ieșire, împiedicându-se în graba cu care își dorea să vadă iarăși lumina zilei. Țâșni prin por tic, afară, oprindu-se în capul scărilor. Piața gema de oameni. Unii veniseră la chemarea disperată a Ivgăi. Alții abandonaseră meterezele, de teama hoardei nomazilor, care pătrundeau în cetate. Resemnarea oarbă se risipise, ca prin far mec. Mulțimea se aduna în talazuri crescânde, clocotind, mugind și clamând. De undeva, dinspre capătul aleii principale, răzbătea zvon de lemn și de piatră sf arămată.

Un grup de semiți firoși își făcu loc agresiv prin mulțime

— Erau santinelele de la poarta de miazănoapte, bulucindu-se pentru a veni în ajutor camarazilor de aici. Se

opriră ca trăsniți, însă, la vederea tânăr ului din capul treptelor, care ținea pe după umeri o siluetă șchiopătândă și nudă. Capetele în gloată se răsuciră ca unul spre templu; mulțimea icni, sub imperiul buimăcelii crescânde.

— Iat-o pe regina noastră! răcni Valerius, străduindu-se din răspuțeri să acopere r umoarea, pentru a se putea face pe deplin înțeleș.

Drept răspuns, se auziră strigăte neîncrezătoare. Nu înțelegeau nimic; Valerius lupta în van să își ridice vocea deasupra protestelor. Semiții se avântară călare către treptele templului, croindu-și dr um prin mulțime cu sulite.

În acel moment, o apariție înfiorătoare amplifică frenezia din piață. Din negura templului, în spatele lui Valerius, se într după tremurătoare o siluetă subțire și albă, scâldată în sânge. Oamenii urlară. Acolo, în brațele lui Valerius, se afla o femeie care părea a le fi regina. Și iată că, totuși, din poarta templului se holba la ei o altă reflexie a acesteia. Pâclă deasă se lăsă pe mințile gloatei. Valerius își simți sângele înghețându-i în vine, la vederea vrăjitoarei care se clătina pe picioare. Sabia lui îi trecuse demoniței prin inimă; ar fi trebuit să fie moartă. După toate legile naturii, ar fi trebuit să fie moartă. Iat-o însă acolo, împleticindu-se pe picioare, agățându-se sălbatic de viață. Trăind.

— Thaug! țipă Salomé, agățându-se de canat un, ca să nu cadă. *Thaug!*

Drept răspuns la blestemata chemare, un răcnet neomenesc izbucni din pântecul templului, urmat de zgomotul lemnului și al metalului, sf arâmate.

— *Aceea* este regina! izbucni conducătorul semiților, încordând arcul. Doborâți-l pe bărbat și pe femeia care este cu el!

Dar un mârâit ca de fiară ridica acum piepturile

oamenilor din gloată. Ghiciseră în sfârșit care era adevărul, înțeleseseră, în al doisprezecelea ceas, îndemnurile disperate ale lui Valerius, pricepuseră că femeia agățată de brațul oșteanului, mai mult moartă decât vie, era adevărata regină. Izbucnind în stăruite sfâșietoare, se aruncară asupra semiților cu mâinile goale, gata să le smulgă carnea de pe oase cu unghiile și cu dinții, dând frâu liber unei inimaginabile un, stăpânite mult prea multă vreme.

Iar pe scările de marmură de deasupra, Salomé se clătină și se prăbuși, în sfârșit - de data aceasta, pentru a nu se mai ridica niciodată.

Săgețile zburau țintind spre Valerius, dar tânărul se retrăgea deja, pe udent, printre pilaștrii porticului, protejând trupul slăbit al reginei cu propriul trup. Ripostând orbește și tăind fără ezitare în stânga și în dreapta, semiții călări înfruntau, cum puteau, mulțimea înnebunită. Valerius dădu să reintre pe poarta templului - dar, cu un picior în prag, se opri și strigă de groază.

La capătul celălalt al mării săli, o formă hidoasă, întunecată, păru a se naște din beznă sub ochii înfricoșați ai oșteanului - pornind apoi drept către el, în salturi. Valerius văzu sclipind ucigaș o pereche de ochi inumani, colți de demon, și gheare. Se trase din prag și căzu; zbârâitul unei săgeți îl avertiza că, dinapoi, tot pieire avea să găsească. Se rostogoli fără a da drumul poverii pe care o apăra, ferindu-se și ferind-o. Taramis leșinase și trupul ei îi umplea bărbatului brațele cu o moliciune de moarte. Patru sau cinci semiți răzbătuseră prin mulțime și dădeau piteni cailor, îndemnându-i pe trepte, ațintindu-și arcurile asupra tânărului oștean.

Dar, înainte ca semiții să își azvârle săgețile, o umbră acoperi poarta templului. Cu urlate înspăimântate, lefegiii abandonară lupta, croindu-și drum înapoi printre

khauranezi. Aceștia **r** upseră și ei rândurile, îmboldiți de teroarea care le ardea vintrele, călcându-se în picioare unii pe ceilalți, într-o îmbulzeală smintită.

Monstrul se arăta, însă, interesat doar de Valerius și de regină. St recurându-și **t r** upul pocit printre canat un, coborî după tânărul care se retrăgea pe trepte. Valerius îl vedea de acum aproape, grozavă neînțelegere a umbrelor, batjocură a naturii născută sub semnul nopții, difor mitate a beznelor din care se puteau distinge doar ochii lacomi și colții scăpărători...

Auzi atunci cai, neașteptat, **t** ropotind. Lefegii răniți și înfrânți - rămășițele unei falange semite - năvăleau în piața mare, venind dinspre miazăzi, plonjând orbește în mulțimea compactă. Pe urmele lor, galopau călăreți răcnind într-o limbă familiară, **f** luturând deasupra capetelor săbiile înroșite - exilații se întorseseră! Alături de ei: cincizeci dintre lupii pustiei, cu bărbile negre în vânt, conduși de o siluetă uriașă turnată în zale brune.

— Conan! strigă Valerius. *Conan!*

Gigantul azvârli o poruncă. Fără ca măcar să își încetinească goana, nomazii încordară arcure de, ochiră și sloboziră săgeți. Un nor al morții cântă pe deasupra pieței și pe deasupra gloatei fremătânde, vârfuri de **f** ier îngropându-se în umbrele monstrului. Atacul neașteptat opri demonul - cicatrice întunecată, încadrată de albaștrul pilastrelor. Încă un nor de vârfuri tăioase se tângui în aer și oroarea căzu pe trepte, împărțindu-se până la capăt destinul vrăjitoarei care îl trezise din somnul nopții și al evurilor.

Conan galopă până la porțic, unde sări din șauă. Valerius o întinse pe regină pe terasa de alabastru, prăbușindu-se apoi, epuizat, lângă fată. Oamenii începură să se adune buluc de jur-împrejurul lor, îmbrâncindu-se, luându-le aerul. Cimerianul înjură și toți se traseră speriați înapoi; Conan sprijini chipul palid al reginei, încadrat de

părul ca abanosul, de umărul lui înzăuat.

— Pe Crom, adevărata regină! Atunci, cine zace la baza treptelor?

— Demonîta care i-a luat chipul, șopti Valerius.

Conan blestemă cu patimă. Smulgând mantia de pe umerii unui soldat, înveli grijuliu trupul gol al Taramisei. Genele ei lungi și negre începură să tremure. Ochii mari i se deschiseră, privind mirați chipul însemnat cu cicatrice al barbar ului.

— Conan! Degetele ei fine atinseră, incredule, obrazul aspru. Visez? *Ea* mi-a spus că ești mor t...

— Nu tocmai, rânji el, cu ferocitate. Nu, nu visezi. Ești din nou regina K hauranului. L-am zdrobit pe Constantius, acolo, pe malul râului. Cei mai mulți dintre câinii lui nu au mai apucat să ajungă la zidurile cetății, pentru că am cerut oamenilor să nu ia prizonieri – cu excepția lui Constantius. Santinelele semite ne-au trântit poarta în nas, dar am spart-o cu ajutorul berbecilor, priponiți de șeile bidiviilor. Mi-am lăsat bandiții afară, aducând cu mine doar cincizeci dintre ei. Nu am avut suficientă încredere să îi las înăuntrul, iar acești f lăcăi k hauranezi au fost prea de ajuns pentru a se ocupa de restul lefegiilor.

— A fost un coșmar, șopti ea, plângând. O, bieții mei supuși devotați! Trebuie să mă ajuți să le răsplătesc vitejia și suferințele, tu, Conan – de acum încolo sfetnic regal, nu doar căpitan de prim rang!

Conan râse, dar scutură din cap. Ridicându-se, o ajută pe regină să stea în picioare și le făcu semn cătorva dintre călăreții khauranezi care nu porniseră în urmărirea semiților fugari, și care urmăreau deznodământul muți de uimire. Aceștia săriră imediat de pe cai, dornici să facă voia reginei miraculos regăsite.

— Nu, fetițo, eu mi-am încheiat aici socotelile. Sunt

căpetenia zuagirilor de acum, și trebuie să îi conduc împotriva turanezilor, după cum le-am promis. Flăcăul acesta, Valerius, va fi însă un căpitan mult mai bun decât aş putea eu să fiu vreodată. Nu sunt, oricum, făcut să patrurez pe culoare de mar mură. Te las acum – trebuie să termin ce am început. Mai sunt încă semiți vii în K hauran.

Urmând-o pe Tărămis de-a curmezișul pieței, în drumul ei spre palat, prin mulțimea de oameni care le deschisese rădăcină în mijlocul lor, cântând și scandând cu voioșie, Valerius simți o mână mică și moale strângându-se cu sfială printre degetele vânjoase; oșteanul se întoarse, primind la piept trupul gingaș al Ivgăi, care i se cuibări cuminte în brațe. O strânse cu putere și îi sorbi sărutul, cu fericirea nebună a războinicului încercat, în sfârșit liniștit după tumult și furtună.

Dar nu toți bărbații își caută liniștea. Unii sunt născuți cu sângele clocotind, per pet ne solii ale violenței și ale car naizului, necunoscând altă cale decât a morții...

Soarele răsărea. Străvechea cale a caravelor gemea de călăreți în bur nuzuri albe, o coloană aer puitoare care se întindea de la zidurile K hauranului, până hăt, departe, în plin pustiu. Conan Barbarul era în fața untea celui șir, lângă un ciot de lemn plin de așchii, care ieșea din pământ. Lângă mont, fusese ridicată o or uce masivă, iar de acest

„Copac” sinistru atât na un bărbat, ținut cu piroane de fier care îi străpungeau nemilos mâinile și picioarele.

— Cu șapte luni în urmă, Constantius, i se adresă Conan, eu eram răstignitul, iar tu stăteai chiar aici.

Constantius nu scoase o vorbă. Își linsă buzele cenușii, iar ochii îi deveniră sticloși, de frică și de durere. Mușchii încordați păreau gata să îi plesnească sub piele, frânghii împletindu-se de-a lungul trupului zvelt.

— Ești capabil mai degrabă să produci altora

suferință, decât să o înduri tu însuși, vorbe Conan liniștit. Am atârnat pe or acea aceea cum atât ni tu acum, și am supraviețuit, mulțumită anumitor împrejurări, dar și datorită forței vitale proprii neamurilor barbare. Dar voi, oamenii civilizați, sunteți slabi. Viețile nu vă sunt pironite de coloana vertebrală, așa cum sunt ale noastre. Caracterul vi-l clădiți căznindu-i pe alții, nu călindu-vă pielea. Vei muri înainte de apusul soarelui. Și astfel, Șoim al pustiuului, te las în compania fraților tăi.

Arată în sus, către vultul urii ale căror umbre măt urau dunele, în timp ce se roteau în înalt, așteptând. De pe buzele lui Constantius țâșni un stăgăt de spaimă și de deznădejde cumplită.

Conan dădu frâu liber calului și îl îndemnă cu pîntenii, galopând către râul care strălucea ca argintul în lumina vieaie a soarelui de dimineață. În urma cimerianului, călăreții în alb porniră la trap. Privirea fiecăruia dintre ei, ajungând în dreptul unui loc anume, se arăta rece, indiferentă, tipică legilor pustiuului – nici urmă de milă pentru silueta subțire atârînd neagră de grinzile orucii, sub nuanțele sîngerii ale răsăritului. Copitele cailor ridicau praful.

Mai jos, tot mai jos, coborau vulturii înfometăți.

SFÂRȘ, IT

Postfață

Creatorul celebrului personaj Conan („Barbarul”) și a întregii lumi fictive denumită „Hiboria” este Robert Ervin Howard (1906 – 1936), autor american și unul dintre pionierii fantasticului întunecat de calitate (fiind considerat, printre altele, părintele subspeciei literare „sword and sorcery”).

Încă din copilărie, Robert E. Howard și-a dorit să devină scriitor, găsind inspirație în operele unor autori precum Jack London, Rudyard Kipling, H.P. Lovecraft.

Tipul autodidactului, avea să devină, ulterior, un important membru al faimosului

„Cerc Lovecraft” (grup literar) și, mult mai târziu, unul dintre scriitorii preferați ai lui (totodată, sursă de inspirație pentru) George R.R. Martin.

Operele lui Howard, în marea lor majoritate constituind proză scurtă, au fost publicate într-o serie de reviste, jurnale și ziare, cea mai importantă rampă de lansare pentru succesul său fiind publicația de tip „pulp” *Weird Tales*.

Cea mai faimoasă creație a autorului rămâne personajul

„Conan” (cunoscut astăzi sub numele de „Conan Barbarul”, mai ales ca urmare a ecranizării în care rolul eroului este jucat de Arnold Schwarzenegger), personaj a cărui importanță e ult urală a fost asemuită cu aceea a unor eroi precum

Tarzan, James Bond, Dracula, Sherlock Holmes, Batman. Pe lângă Conan însă, Robert E. Howard a creat și alte figuri emblematice ale culturii universale, precum „Sonia Roșcata”.

„Solomon Kane” sau „Kull Cuceritorul”. Cele mai importante romane ale sale sunt, probabil, *Ora dragonului* și *Almuric*.

Regretabil, aflând despre moartea iminentă a mamei sale bolnave, Robert E. Howard s-a sinucis la vârsta de treizeci de ani, împușcându-se în cap. Povestea vieții sale a fost adaptată pentru marile ecrane, iar rolul „Robert E. Howard”.

a fost interpretat de către actorul Vincent D’Onofrio, în filmul biografic *The Whole Wide World* (1996).

Prima proză scurtă care îl are ca protagonist pe Conan a apărut în revista *Weird Tales* în anul 1932 și a fost intitulată

The Phoenix on the Sword. A avut un succes extraordinar, și, din acest motiv, între 1933 și 1936, Robert E. Howard a reușit să publice în respectiva revistă nu mai puțin de șaptesprezece texte care urmăresc aventurile eroului.

Numele său original este „Conan Cimerianul” (datorită locului de proveniență – Cimeria; interesant, se pare că populația cimeriană care l-a inspirat pe Howard în acest sens constituie o ramură a populației trace, ceea ce ni-l face pe Conan, într-o oarecare măsură, „strămoș”). Nu este niciodată descris detaliat din punct de vedere fizic, menționându-se doar că are „ochi albaștri pătrunzători” și „O coamă de păr negru”, iar adjectivele folosite pentru a-l creiona sunt de tipul „gigant”, „masiv” sau „uriaș”.

Conan s-a născut chiar pe un câmp de luptă și s-a maturizat foarte repede, la vârsta de cincisprezece ani fiind deja un războinic de temut. El este surprins călătorind pe tot cuprinsul ținutului fantastic Hiboria, în cursul aventurilor sale dând dovadă de curaj și de fapte eroice, ucigând monștri care de care mai grozavi sau vrăjitori nefaști, salvând prințese frumoase și împrietenindu-se cu personaje teribile de ciudate sau de simpatice (toate acestea reprezentând elemente clasice ale literaturii fantastice). Astfel, a fost faimos și ca barbar, hoț, proscris, mercenar și pirat, dar, în cele mai multe cazuri, „contemporanii” îl vedeau ca pe un erou legendar, prețuit pentru virtuțile sale, deosebitul curaj și înaltul simț al onoarei și al justiției. Textele care îl au pe Conan ca personaj principal urmăresc evoluția lui în timp, culminând cu momentul în care acesta, deja în vârstă de peste patruzeci de ani, ucide regele tiranic al regatului Achilonia și devine el însuși rege.

Personajele și conceptele create de către Robert E.

Howard au avut un foarte mare impact asupra culturii universale, mai ales după moartea sa, cunoscând zeci de adaptări de-a lungul timpului, inspirând nume de trupe muzicale și titluri de melodii, scenarii de filme, seriale de televiziune, jocuri video, jocuri de societate (de tip *boardgame*) și nenumărate reviste de benzi desenate ori romane grafice, în special avându-l drept protagonist pe Conan.

Probabil cel mai important aspect referitor la moștenirea cult urală a lui Robert E. Howard rămâne faptul că, prin intermediul poveștilor sale de tip „sword and sorcery”, autorul a devenit influență majoră pentru nenumărate opere celebre din domeniul literat urii fantastice (cum ar fi, spre exemplu, operele lui J.R.R. Tolkien, George R.R. Martin sau Terry Pratchett). Foarte mulți autori, contemporani cu Robert E. Howard (și care publicau în aceleași reviste), au admis, de asemenea, influența lui Conan și a aventurilor acestuia asupra creațiilor lor.

Drept cadru al desfășurării aventurilor personajelor sale (în special al aventurilor lui Conan), Robert E. Howard a creat o lume originală, fictivă, cu foarte puternice influențe istorice și mitologice universale, denumită „Hiboria”. Însuși numele este inspirat de „Hyperborea” lui Herodot, plasată de acesta din urmă în „nordul îndepărtat”. Autorul a precizat că, din punct de vedere temporal, și-a situat universul barbar într-o preistorie fictivă a Pământului nostru. Astfel, de pildă, în *o vrăjitoare se va naște*, întâlnim denumiri de state cvasistorice și semimitice precum Argosul (mediteranean), Cimeria (galo-tracă), Khauranul (sirian), Chitaia (chinezească), Nemedia (romano-bizantină), Seminția (de la Sem, fiul lui Noe, „strămoșul” evreilor, arabilor și al asirienilor), Stigia (egipteană), Turanul (turco persan),

Vindia (indiană), Zaporoja (cazacă), Zingara (ibero-maură)
ș.a.m.d.

Operele lui Robert E. Howard nu surprind neapărat o s-o h imbare psihologică în gândirea vremii sale! nsă frumusețea acestora constă în ancorarea în anumite concepte și elemente concrete cu rădăcini istorice. S - a bucurat de celebritate în timpul vieții, ajungând să câștige din scris, într-un an, echivalentul sumei de (aproximativ) 30.000 de dolari actuali. Aceasta într-o vreme în care proza sa scurtă, povestiri și nuvele, trebuia să concureze cu romane precum *o poveste cu un hobbit* (J.R.R. Tolkien), *Pe aripile vântului* (Margaret Mitchell), *Fructele mâniei* (John Steinbeck) sau *Mary Poppins* (P.L. Travers).

Istoria a demonstrat că scrierile sale fantastice au trecut fără dificultate cel mai important și mai semnificativ test dintre toate, testul timpului, rămânând populare până în ziua de astăzi.

Helena Cade, seria fantastică *The Iron Gods*
(Ed. Geek Network Print, 2015)